

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№ 9 (240)
ВЕРЕСЕНЬ
2024 РОКУ

«ПОКЛИКАНА НЕСТИ МИР» – УЧАСНИЦІ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ЖІНОЧОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ШУКАЛИ ОБНОВЛЕННЯ В БОЖОМУ МИРІ, АБИ ПЕРЕДАТИ ЙОГО Й ІНШИМ

Мир Божий — як його знайти й практикувати в повсякденному житті? Це питання стало ключовим на Всеукраїнській жіночій конференції УЦХВС, що відбулася 6-9 вересня 2024 року на Львівщині.

Першого дня сестрам служив старший єпископ УЦХВС Анатолій Козачок. Він наголосив на трьох аспектах, від яких залежить мир, що його не здатні захитати ніякі життєві бурі. Найперше — це спосіб мислення: важливо викоринювати споживацький спосіб і вибудувати спосіб мислення співпрацівника.

Другий аспект — наше пізнання Бога. «Якби в учнів було пізнання, що з ними в одному човні перебуває Господь, чи докорили б вони Ісусу під час бурі? Саме коли в пізнанні Господа ми практикуємо Слово Боже у житті, ми

отримуємо Його благодать і глибокий неохитний мир», — підкреслив старший єпископ. Мир Божий залежить і від наших рішень. Христос у Гетсиманії молився: «... не Моя воля, а Твоя хай буде!». Навіть коли ми не розуміємо, що відбувається і як діє Господь, приймаймо рішення — перебувати в спільності з Ним. А мир Божий не приходить сам, він зростає разом з іншими плодами Духа.

Увечері того ж дня сестри мали час на знайомство одна з одною, «криголам». А ранок наступного дня розпочали з ранкової гімнастики й молитви. На служінні директорка департаменту жіночого служіння УЦХВС Людмила Бендус продовжила тему: «Покликана нести мир». Вона глибоко й ретельно проаналізувала низку текстів із Біблії, які вказують на те, як досягти миру Божого, та підкріпила яскравими свідченнями із власного життя.

Для ефективнішої роботи з жінками різних статусів і напрямків у церквах їхні

координаторки презентували путівники (у вигляді брошур) для праці з дівчатами, заміжними жінками, сестрами золотого віку та вдовами. Ще були представлені путівники для служінь в онлайн і молитовного напрямку. Окремий напрямок, який планується розвивати, — це робота зі статевого виховання дітей.

Третього дня викладач із Рівненщини, пастор Олександр Гроц навчав на тему «Майте віру Божу». А вже тільки віра Божа приносить добрий плід духа та дає відповіді на складні питання життя, даруючи духовну стійкість.

А останнього дня конференції перший заступник старшого єпископа УЦХВС Віталій Яцок поділився ключами з Послання до філіп'ян 4:6-9, які дають відповідь на питання, як практично наповнитися Божим миром. Ні про що не турбуйтеся, будьте тривалі в молитві, думайте про добре та наслідуйте приклад гідних людей — ось рецепти, які допомагають жити в мирі Божому.

Chve.org.ua.

«ВПЕРЕД ДО ПОКЛИКАННЯ»

Молодіжний табір церков ХВС Харківської області «Вперед до покликання» відбувся наприкінці серпня в с. Мирному. Близько 70 молодих людей змогли наблизитися до Бога, почути Його Слово, завести нові знайомства.

Серед розглянутих на таборі тем — «Місія церкви», «Народження згори», «Духовний ріст», «Покликання» та ін.

Благословенням для молоді стали гості з Америки — єпископ Кейт Туч, пастор Деніель та пастори і служителі молоді також старший пресвітер Харківського обласного об'єднання УЦХВС Ілля Герасим, пастор церкви з м. Ромни Ярослав Ярошенко та інші.

«Ми точно не знали, чи буде відбуватися табір, враховуючи неспокійну ситуацію в Харківській

області, але продовжували збиратися командою, планувати захід, молитися за Боже влаштування та ведення Духа Святого», — ділиться Петро Дольний, обласний молодіжний лідер.

За його словами, це був благословенний час: Бог хрестив Духом Святим, молодь освячувалася та приходила до покаєння, надихалася служити.

Влада Герасим.

ПАМ'ЯТАЙ ВЕСЬ ШЛЯХ, ЯКИМ ТЕБЕ ВІВ ГОСПОДЬ, — ЦЕРКВА «ВІФАНІЯ» ВІДСВЯТКУВАЛА 30-РІЧЧЯ

8 вересня у церкві «Віфанія» відбулось урочисте святкове богослужіння, присвячене 30-й річниці з дня заснування церкви і 20-й річниці з часу відкриття дому молитви. Це були рукопокладені на служіння трое братів, а потім церква відсвяткувала свято Подяки.

На початку урочистого зібрання старший пресвітер церкви «Віфанія» єпископ В'ячеслав Кравчук прочитував тексти із 1 Самуїла 7:12 — «І взяв Самуїл одного каменя, і поклав між Міцпою та між Шенам, та й назвав ім'я йому: Авен-Езер. І він сказав: Аж доти допоміг нам Господь» і Повторення Закону 8:2 — «І будеш пам'ятати всю ту дорогу, що Господь, Бог твій, вів тебе нею по пустині

ось уже сорок літ».

Служитель нагадав, як Господь вів їх церкву упродовж трьох десятиліть. «Ми мали великі благословення і раділи, коли Господь додавав спасенних до церкви. У 1994 році 35 людей прийняли водне хрещення і доєдналися до церкви. Коли ми святкували 25-ліття, церква складалася майже з тисячі членів. Але останні п'ять років були, мабуть, найважчими в історії церкви: пандемія, вакцинація, потім — війна. Але ми, з Божою допомогою, продовжуємо наше служіння. За ці п'ять років у нашій церкві побували майже всі 25 тисяч мешканців району, де побудований наш дім молитви. Ми намагались допомагати й підтримувати їх, чим тільки могли, але найголовніше — Слово Боже поширюється по місту і всій Україні», — наголосив служитель. І закликав до молитви подяки за те, що Господь допоміг пройти церкві цей шлях.

Звучали привітання від місцевих

служителів Віталія Цимбаліста та Олега Філінука, пресвітера Першої миколаївської церкви Анатолія Зганяйка, а також пресвітера церкви «Благодать» Станіслава Фалія. Співом служив братерський гурт, який працював і служив тут ще на початку заснування церкви.

Старший пресвітер Миколаївського обласного об'єднання УЦХВС Андрій

Свідан також привітав церкву: «Ми щасливі, що для Господа є дорогими, близькими та рідними, що явно перебуваємо під Його рукою, яка нас спасає, охороняє і направляє», — сказав він. І наприкінці проповіді закликав до молитви подяки Господу за врожай.

Старший єпископ УЦХВС Анатолій Козачок дистанційно привітав церкву

«Віфанію» у відеозверненні. «Я пам'ятаю, як був у вашій церкві, коли дім молитви був переповнений людьми. Нехай Бог і надалі зроще Свою церкву і духовно, і кількісно. Хай благословить вас духовним зростом, духовними дарами й Божою благодаттю», — побажав старший єпископ.

На свято завітав єпископ Олександр Бабійчук. Вітаючи присутніх, він також дав настанову братам, яких цього дня рукопоклали на служіння: двоє — на дияконське й одного — на служіння євангеліста.

«Коли Бог вивів народ Ізраїлю з єгипетського рабства, Він передбачив місце Своєї присутності — скінію, і головним у ній був жертвник. Там завжди мав горіти вогонь. Цінність скінії полягала у присутності того вогню. Цінність нашого служіння полягає у присутності Божого вогню у нашому серці», — підкреслив у проповіді єпископ.

Богдан Свідан.

НЕ БЕРІМО ПРИКЛАД ІЗ ДРУЗІВ ЙОВА

Усім відома історія багатостраждального Йова. Отець Небесний перебуває на небесах. «І сталося одного дня, і поприходили Божі сини, щоб стати при Господі. І прийшов поміж ними й сатана. І сказав Господь до сатани: Звідки ти йдеш? А сатана відповів Господеві й сказав: Я мандрував по землі та й перейшов її» (Йов. 1:6-7). І тут Бог говорить про Свого вірного слугу Йова, що він «невинний та праведний, що Бога боїться, а від злого втікає».

Самовпевнений сатана наважується протестувати проти Господніх слів. І він має великий вплив на людей — маніпулює нами, переконує приєднатися до нього та постійно відштовхує від Бога.

Жалюгідні розрадики Йова

Дружина Йова була першою, кого спокусив сатана: «Ти ще міцно тримаєшся в невинності своїй? Прокляни Бога — і помреш!» (2:9). Незабаром до нього приходять друзі. «Жалюгідні ви утішители», — бурмоче Йов, розгніваний відсутністю їхнього співчуття та зверхністю. Кожен із нас потрапляє у схожу ситуацію. І часто поруч знаходився якийсь «жалюгідний утішитель». Що ж робити, щоб самим не стати такими утішителями й порадиниками?

Ніколи не давайте шаблонних відповідей

Натомість запропонуйте свою допомогу й присутність. Ми завжди будемо почуватися невпевненими й безпорадними перед тими, хто страждає. Що потрібно говорити? Як їм допомогти?

Горе треба розділити навпіл, а не знецінювати його.

Друзі Йова правильно чинили до того часу,

поки перебували в тиші зі своїм другом. Бог говорить: «Як утішає когось рідна мати, так я буду вас утішати, і знайдете втіху в Єрусалимі» (Іс. 66:13). Добра матір тримає на руках свою дитину, тихо погойдуючи, дозволяє їй поплакати. Так само піклується про нас Господь і так само Він закликає піклуватися про інших.

Не намагайтеся робити висновки замість людей, які страждають

Замість цього співчуйте та моліться за них. Друзі Йова безглуздо пояснювали йому причину страждань. Можливо, Йов був недостатньо щедрим? А можливо, він, як батько, чимось не догодив Богові?

Як безглуздо розгадувати Божі задуми! Ми не знаємо, чому хтось страждає. Йов очікував від своїх друзів не відповіді, а співчуття. Він кричить: «Змилюйтеся, змилюйтеся наді мною, мої друзі, бо рука Божа мене доторкнулась!» (19:21).

До людей, що переживають горе, завжди приходимо з милосердям. Не намагаймося їм дати якийсь життєвий урок. Молімося з ними багато й часто, наближаймося до Бога разом із ними.

Не встановлюйте часових рамок

Кожен має пройти через своє терпіння у своєму темпі. Йовові друзі були втомлені часом, який знадобився Йову, щоб пережити втрату. Білдад розгнівано запитує: «І докіль будете словам ви класти перешкоди? Будьте розумні, і тоді говоритимемо!» (18:2).

Неможливо горе вкнутити у часові рамки. Чимало удів, які роками плачуть після втрати своїх чоловіків, бо це була любов усього їхнього життя. Чимало мам, які після втрати дитини сумують роками. Неможливо сказати, що щось не так із тими, у кого горе триває до того часу, поки вони не зустрінуться вічно-віч із Ісусом.

Горе друга може втомлювати. Можливо, ми навіть запропонуємо, щоби він переступив через свою втрату та нормально жив. Проте тут потрібно бути дуже обережними й терпеливими, бо цього може ніколи не трапитися, і дружні стосунки через такі поради можуть зруйнуватися. Слід набратися терпіння й любити тих, хто переживає горе, та йти з ними в їхньому темпі, виявляючи підтримку, розуміння та любов. Про це говорить і апостол Павло: «Тіштеся з тими, хто тішиться, і плачте з отими, хто плаче!» (Рим. 12:15).

Не очікуйте послідовності

Дозвольмо нашим друзям бути самими собою, дозвольмо їм переживати й сумувати. Інколи вони відчують, що повинні перед іншими людьми показувати, що в них усе добре. Тому так важливо бути поруч із ними, щоби вони не прикидалися перед нами, а були собою.

Йов потрапив у велику скруту та відчай: «Хай загине той день, що я в ньому родився, і та ніч, що сказала: Зачавсь чоловік! Нехай стане цей день темнотою, нехай Бог з висоти не згадає його, і нехай не являється світло над ним!» (3:3-4).

Подумайте про сильну й дивовижну віру Йова

Ми не можемо помістити Бога в якісь рамки. Ми не можемо робити заяв від Його імені. Усе, що ми можемо зробити, — це взяти за руку того, хто страждає, та привести його до святого, люблячого та милосердного Бога.

«Ось Він мене в'є, і я надії не маю, але перед обличчям Його про дороги свої сперечатися буду!» (13:15). Це дивовижна віра. Ми покликані бути поруч із такими святими, молитися, не здаватися та говорити відкрито та правдиво. Тоді наше співчуття буде випромиювати Утішителя Святого Духа та зруйнує наміри сатани.

ЯК «ЗНЕНАВИДІТИ БАТЬКА Й МАТІР»?

Що Ісус мав на увазі під «зненавидіти батька й матір»? Невже Він справді закликав ненавидіти тих, хто дав нам життя?

Уявіть, що ваші син чи дочка заявляють: «Я тебе ненавиджу!». Як? Чому? Що сталося? Відповідь: «Тому що так написано в Біблії!». Звучить жахливо!

Однак у Євангелії від Луки 14:26 дійсно сказано: «Якщо хто приходить до Мене і не зненавидить свого батька та матері, дружини й дітей, братів і сестер, та ще й душу свою, той не може бути Моїм учнем».

Про що тут мова? На перший погляд, може здатися, що це грубо і навіть жорстоко! Однак спробуймо розібратися.

Біблія ніколи не суперечить сама собі

Тобто якщо ми знаємо безліч текстів Писання, які вчать любити своїх ближніх (зокрема й родичів) і раптом бачимо один, який закликає «ненавидіти», то існує ймовірність, що ми просто неправильно його сприймаємо.

При тлумаченні слід враховувати контекст

Ключем до розуміння цих слів є фраза «та ще й душу свою». Тобто їх тема — не відчуження від власної сім'ї, а ціна слідування за Христом.

Тим більше, що в наступних віршах Він говорить саме про необхідність «взяти свій хрест» та «прорахувати ціну» такого рішення.

Звертайте увагу на паралельні місця

Зокрема у Матвія 10:37-38 те саме послання звучить дещо інакше і ніби доповнює загальну картину: «Хто любить батька або матір більше, ніж Мене, той недостойний Мене; і хто любить сина або дочку більше за Мене, той недостойний Мене».

Іншими словами, згадана «ненависть» — це, насправді, просто менша любов.

Ісус закликав Своїх учнів розвинути таку вірність Господу, щоб порівняно з нею будь-яка інша прихильність здавалася негативним ставленням.

Тобто ні почуття до батька, ні до матері, ні до самого себе не повинні ставитися вище відданості Творцеві.

Наприклад, Біблія навчає неповнолітніх дітей слухатися своїх батьків «у всьому» (Кол. 3:20). Однак це доречно лише до тієї міри, доки не суперечить послушанню Христу.

Петро та Іван стверджували: «Розсудіть, чи справедливо перед Богом більше слухати вас, аніж Бога?» (Дії 4:19).

У таких випадках Божа істина стає ніби «мечем», який розділяє з рідними (Мт. 10:34-36). Але це зовсім не означає, що ми назавжди їх втрачаємо.

Навпаки, саме любов до наших близьких з одного боку, а з іншого — незрівняно більша посвята Господу у результаті призводять до їх особистого навернення.

Апостол Павло говорив: «Віруй в Господа Ісуса Христа — і спасешся ти та твій дім!» (Дії 16:31).

Спочатку віруй сам, не йди на компроміси у питаннях гріха та святості, але при цьому твоє добро і «будь світлом», а потім за тобою підуть інші.

Служіння домашнім завжди було і, напевно, залишиться одним із найскладніших та найбільш чутливих питань нашого життя.

Тут потрібно багато мудрості та дипломатичності у другорядних питаннях і, водночас — твердість та непохитність щодо головних.

Нехай Бог допоможе нам у цьому!

Микола Савчук.

УКРАЇНА ПОКЛАДАЄТЬСЯ НА СВОЇХ ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ ХРИСТІЯН ДЛЯ ЗМІЦНЕННЯ ВІДНОСИН ІЗ РЕСПУБЛІКАНЦЯМИ США

Україна все більше звертає увагу на свою євангельську громаду, намагаючись зміцнити зв'язки з республіканцями США для отримання додаткової підтримки.

У червні президент Володимир Зеленський вперше взяв участь у щорічному Національному молитовному сніданку в Києві, який організували євангельські християни України. Ця подія, запозичена з американської політичної традиції, цього року привернула значну увагу. До заходу долучилися спікер палати представників США Майк Джонсон і колишній віцепрезидент Майк Пенс, які надіслали відеозвернення.

Прагнення до єдності та співпраці з євангельською спільнотою України має на меті створення «мостів» для налагодження контактів із республіканцями США. В Україні — одна з найбільших євангельських громад Європи, яка налічує від 800 тисяч до одного мільйона осіб.

Цей крок може стати ключовим у майбутній боротьбі України за подальшу американську допомогу на тлі зростаючого скептицизму щодо підтримки з боку деяких республіканців.

Українські євангелісти вже відіграли важливу роль у впливі на рішення американських політиків щодо надання Україні \$61 мільярда військової допомоги на початку року. Це стало можливим завдяки неофіційній дипломатії та зустрічам із впливовими американськими релігійними лідерами.

Євангельські християни України й далі працюють над протидією антиукраїнським наративам, які просуваються росією. Вони намагаються донести правду про утиски християн на окупованих територіях та необхідність підтримки України у її боротьбі за свободу й незалежність.

washingtonpost.com.

СТЕРЕЖІТЬСЯ ЛЖЕЄВАНГЕЛІЯ, ЩО ПРОНИКАЄ В ЦЕРКВУ

Чи зустрічали ви коли-небудь на дорозі знак «Проїзд закрито»? Чи не вдвинулися ви тоді за знак і, подумавши, що проїхати можна, продовжували рух? Одного разу я зробив таку помилку. Дорога, звичайно ж, закінчилась, і мені довелося повернутися назад.

На щастя, мені це вдалося. Але не всім так пощастило. У Другому посланні до церкви у Солуні апостол Павло помістив попереджувальний знак: «... Його прихід за чиним сатани буде з усякою силою й знаками та з неправдивими чудами, і з усякою обманою неправди між тими, хто гине, бо любови правди вони не прийняли, щоб їм спастися. І за це Бог пошле їм дію обману, щоб у неправду повірили, щоб стали засуджені всі, хто не вірив у правду, але полюбив неправду» (2 Сол. 2:9-12).

Такого ж роду застереження апостол адресував своєму духовному синові Тимофію: «А Дух ясно говорить, що від віри відступляться дехто в останні часи, ті, хто слухає духів підступних і наук демонів, хто в лицемірстві говорить неправду і спалив сумління своє» (1 Тим. 4:1-2).

Не все так погано?

Сучасна Церква перебуває в небезпеці, коли дивиться на застережливий знак і каже: «Не все так погано». Вони не визнають загрози, бо не люблять істину.

Сьогодні величезна кількість віруючих занурилась в релятивізм і раціоналізм і вже не приймає абсолютної істинності Слова Божого.

Страх Божий і застереження Писання більше не панують в їхніх серцях, тому що вони не люблять істину. Це робить їх вкрай вразливими до «дії омани» і віри в брехню.

Звідки такі люди знатимуть, що вони вірять брехні або слідують омані? Вони рухаються небезпечною дорогою, вважаючи себе в цілковитій безпеці через оману. Вони абсолютно не знають про майбутню небезпеку.

Знаки про небезпеку

Тільки за допомогою викриття і виправлення зі Слова Божого можна дізнатися, що ти — на небезпечному шляху. Людині необхідно «прийняти любов до правди» від Святого Духа, якщо вона бажає уникнути небезпек, що наповнюють церкву сьогодні. А таких небезпек не бракує.

Ось основні з них:

* небезпека надмірної благодаті, яка не закликає до святого життя;

* «позитивне євангеліє», що робить акцент на любові та доброті Бога, але не закликає до покаяння і відкидання гріха;

* небезпека слідування за пророком словом, яке не узгоджується зі Словом Божим;

* небезпека віри в одкровення ангелів; * небезпека зв'язку з покійними людьми Божими для отримання їхнього помозання з потойбічного світу.

Таким вченням слідує тисячі вірян, можливо, через духовну наївність, а можливо, через прагнення до чогось нового й і незвичайного, екстравагантного. Водночас вони не здогадуються, що проїхали повз «застережливий знак» Слова Божого.

Апостол дав Тимофію такі застережливі вказівки: «А лихі люди та самозванці матимуть успіх у зломі, обманюючи інших і себе вводючи. Проте ти залишайся в тому, чого навчився і в чому влєвнений, пам'ятаючи тих, від кого навчився. Ти з дитинства знаєш Святі Писання, які можуть дати тобі мудрість, що веде до спасіння через віру в Христа Ісуса. Усе Писання богонатхненне й корисне для навчання, докору, виправлення та для виховання в праведності» (2 Тим. 3:13-16, НПУ).

Просіть Бога дати вам серце, яке «любить істину». Вивчайте Слово Боже і досліджуйте його так, ніби шукаєте чисте золото. Тому що це справді так.

Ф. Дін Хакет.

ЯК ПРИЙНЯТИ СИЛУ ДУХА СВЯТОГО

«Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі» (Дії 1:8).

Як стати свідками Божими аж до останнього краю землі? Біблія чітко визначає, що зробити це ми зможемо лише тоді, коли приймемо силу, як Дух Святий злине на нас. помиляється. Дух Святий — не просто сила, Він Бог, Він Особистість. І треба вчитися будувати з Ним взаємини.

Дух Святий був поряд з Ісусом від самого Його народження, супроводжував Його аж до воскресіння і підніс Його на небеса. І перш ніж піти до Отця, Христос промовив Своїм учням слова, які мали особливе значення. Зазвичай на зламі якихось подій ми говоримо те, що насправді походить із глибини серця. І саме останні слова людини по-особливому запам'ятовуються. А останніми словами Христа на землі були слова про Святого Духа. Ісус говорив, що Його послідовники отримають особливу силу, коли на них злине Святий Дух. І що Він дасть їм Утішителя.

Сила виконати призначення

Ми народилися на землі не просто для того, щоб певним чином провести тут свої дні. Ми народилися, щоб у тандемі з Богом, Святим Духом, виконати певну працю. І ця працю стосується не лише місцевої громади, в якій ми перебуваємо, — того осередку, де ми народилися й зростаємо духовно. Вона набагато ширша й сягає аж до краю землі. І без Духа Святого ми з цим впоратися не можемо.

Ви приймете силу, щоб рухатися до краю землі, лише тоді, коли на вас злине Дух Святий. Тому треба прагнути хрещення Святим Духом, будувати стосунки з Ним, вчитися слухати Його й виконувати те, що Він каже.

Пригадайте учнів Ісусових після того, як їхнього Учителя схопили. Вони були налякані, ховалися за зачиненими дверима й не знали, що їм далі робити. Наставника більше немає, то для чого їм бути разом? Але учні отримують останнє веління Христа: «... щоб вони не відходили з Єрусалиму, а чекали обітниць Отчої, що про неї казав...» (Дії 1:4). Тож повірили в ці Ісусові слова й виявили послух, зібравшись разом і чекаючи їхнього виконання. І після сповнення силою згори вчорашні перелякані люди стали потужними проповідниками. Пригадайте лише полум'яну проповідь Петра про Ісуса Назарянина. Якого Бог воскресив із мертвих і Який є довгоочікуваним Месією. І як результат тисячі людей приймають Ісуса у своє серце.

Звідки Петро взяв силу підвестися, так би мовити, на повний зріст, розуміючи, що середовище, де він перебував, не перестало бути ворожим до нього? Дух Святий дав силу. Він змінив атмосферу сприйняття. Він дав Петрові слова, потрібні, щоб люди змогли щиро покаятися перед Богом.

І ця невелика група учнів зробила потужний вплив на світ — нині мільярди людей у світі є послідовниками Ісуса Христа.

ПІД КЕРІВНИЦТВОМ СВЯТОГО ДУХА

Анатолій Козачок

Не завдяки, а всупереч

Аналізуючи історію християнства, ми зауважуємо, що воно росло не завдяки, а всупереч тенденціям світу. Його гнали, ненавиділи, знищували фізично. Переслідування були просто неймовірними. Але це не спиняло християнства, воно росло й розвивалося. Нині такий його ріст ми бачимо в багатьох мусульманських країнах, де немає сприятливих умов для цього. Але християнство росте через надприродну дію Святого Духа.

Дух Святий хоче бути з нами завжди і скрізь. Він хоче нас настановити, скеровувати. Але від нас самих, від того, як ми вибудовуємо взаємини з Ним, залежить, як Він діятиме в нашому житті.

Дух Святий і місія

Дух Святий започаткував місію. Він спрямовував і спрямовує людей виконувати її в різних місцях. Ось що про це сказано в Писанні: «Як служили ж вони Господеві та постили, прорік Святий Дух: Відділіть Варнаву та Савла для Мене на справу, до якої покликав Я їх!» (Дії 13:2).

Після того апостол Павло звершив кілька місіонерських подорожей. Він ходив і проповідував по всьому старому світу і насаджував церкви. А все тому, що одного разу Дух Святий проговорив до церкви в Антіохії, щоб та відділила двох людей для виконання справи, яку їм доручив Бог.

Тому якщо Дух Святий когось спонукує до служіння, не закривайте це в собі. Можливо, саме через вас Він хоче зробити велику працю, наприклад, відкрити ще одну церкву, започаткувати служіння милосердя... Можливо, саме через вас Бог хоче допомогти вашому сусідові, який нині перебуває в непростих обставинах. І Дух Святий спонукує, щоб ви підійшли до цієї людини й почали виконувати ту місію — справу, до якої Він вас покликав.

Дух Святий зазвичай ніжно спонукує. Він не буде робити цього насильно. Але коли ми маємо взаємини з Ним, то зрозуміємо цей поклик. Інколи Дух Святий звертається до нас, коли ми приходимо на зібрання й бачимо когось засмученим. Можливо, треба підійти до цієї людини й сказати декілька слів підтримки. Інколи цей поклик відбувається десь на вулиці — ти просто відчуваєш, як щось перевертається в серці, коли бачиш якусь людину.

Пригадую, якось у магазині я побачив старшу людину, чистенько одягнену, інтелігентної зовнішності.

І раптом відчув, що вона переживає сильний біль. Я підійшов, почав розмову. І ця людина, розплакавшись, запитала: «А чому ви звернули увагу саме на мене? Я справді дуже потребувала допомоги».

Коли ми за покликком Духа Святого починаємо місію, до якої покликав Бог, Він допомагатиме нам у виконанні цієї праці. Люди можуть навіть спершу казати, що їм не потрібна допомога. Але та єдина фраза, яку ви, будучи веденими Божим Духом, промовите, може стати тією фразою, яка змінить усе їхнє життя або принаймні змусить замислитися над ним. Тому не бійтеся йти за Святим Духом.

Місія, підтверджена чудесами

У церкві ми переживаємо Божу присутність і Його чудеса. Але найбільше чудес у своєму житті я бачив там, де проповідував невірющим людям. Дух Святий зацікавлений у тому, щоб ми з вами, як носії Божої благодаті, виходили за межі стін домі молитви і стали носіями Божих чудес у світі — там, де ми живемо, де працюємо, навчаємося. Не бійтеся молитися за людей. Не бійтеся сказати їм слово надії, підтримки, настанови, що вестиме до покаяння. Звісно, це має бути мудро, з любов'ю, без тиску. Проте робімо це впевнено й відважно, бо Дух Святий — Той, Хто хоче підтверджувати нашу місію Своїми чудесами. І ми будемо бачити чудеса, які зверхує Дух Святий, якщо будемо йти туди, де Він нас хоче бачити.

Пригадую, ми колись проповідували в містечку Калинівці поблизу Вінниці. У залі, де проходила евангелізація, було не дуже багато людей (не більше сотні). Але там ми багато молилися за людей. І під час молитви люди стали виходити й свідчити, що перестало боліти серце, стих біль у ногах. Так Бог говорив до цих людей і підбадьорив нас. Ми побачили, що Він підтверджує місію Своїми чудесами.

Але щоби бачити в житті Божу дію, треба сповнюватися Святим Духом і постійно вибудовувати взаємини з Ним.

Як вибудовувати взаємини зі Святим Духом?

Не треба очікувати чогось містичного, потойбічного. Не треба шукати якоїсь інформації в інтернеті, бо, щиро кажучи, не завжди той духовний досвід, яким діляться християни, є біблійним досвідом. Але в нас є Слово Боже й молитва. Ми віримо,

що Слово Боже — це голос Божий до нас, а молитва — наш голос до Бога. І тут усе дуже просто. Ви читаєте: «І злине на вас Дух Святий...» і каже-те Богові: «Господи, я хочу так само пережити те, щоб пережили апостоли». Це доволі прості поради, але саме на них будуються наші взаємини з Духом Божим. Він не вимагає чогось складного, а просто хоче, щоб ми читали Його Слово не як звичайну книгу, а думали, що це означає і як це втілювати у своєму житті.

Коли ми читаємо Писання з відкритим розумом, воно показує нашу недосконалість, десь навіть гріховність, десь страх чи надмірне хвилювання. І, побачивши проблему, ми маємо щиро поговорити про неї з Богом. А Він відповідатиме на цю щирість, бо такі взаємини Богові до вподоби.

Молитва — це не лише спосіб відкрити Божові список власних потреб чи потреб інших людей. Це спосіб відкритися перед Ним такими, якими ми є, просити в Бога допомоги стати такими, якими Він нас бачить, і спрямувати туди, куди хоче Він.

І якщо Бог провадить нас у те чи інше місце, то Він буде поруч із нами й допомагатиме звершувати Його працю.

Божий захист у критичних ситуаціях

Слово Боже каже, що навіть у критичних ситуаціях Дух Святий буде з нами. «Коли ж видадуть вас і поведуть, не турбуйтеся задалегідь, що вам говорити, а що дане вам буде тієї години, то те говоріть: бо не ви промовлятимете, але Дух Святий» (Мр. 13:11).

Коли ми вибудовуємо взаємини зі Святим Духом, коли Слово Боже наповнює наше серце, настає дуже важливий момент — Дух Святий дає нам ідеї й відповіді, до яких ми самі не могли б додуматися.

Пригадую, коли я був юнаком, а то були ще часи атеїзму, мене не раз викликали на різні бесіди, щоб перевиховати. Коли я йшов туди, то хвилювався, бо було неприємно, що старші люди, утверджені у своїх атеїстичних переконаннях, так на мене тиснуть. Але, відповівши на кілька їхніх запитань, я відчув, як страх поступово минає і приходять слова, які були сильнішими за аргументи опонентів. Тому вони сердилися, перебивали мене й не давали продовжувати думки. Я вірю, що це Дух Святий давав мені, юнакові, ці слова, бо обіцяв, що в критичних ситуаціях, коли нам треба буде відстоювати свою віру, Він буде поруч.

У критичних ситуаціях Дух Святий може прийти у твоє серце з надзвичайним миром, і всі розгубляться, а ти — ні. У критичних ситуаціях Він може прийти з надзвичайним словом, і всі заніміють, не маючи що сказати, а ти говоритимеш. Бо матимеш послання від Нього. У критичних ситуаціях ти можеш і не знати людини, до якої тебе привів Бог, але Дух Святий може через тебе проговорити саме до неї, до її серця та її потреби.

Тому взаємини зі Святим Духом дуже важливі для кожного християнина. Під Його керівництвом життя унікальне. І навіть коли ми проходимо долиною смертної темряви, то маємо надприродний мир у серці й надзвичайну підтримку від Свого Утішителя. Людські слова для підбадьорення чи співчуття не здатні повністю загоїти людських ран. Рани загоєє Святий Дух. Будуймо взаємини з Ним.

Анатолій Козачок.
Старший єпископ УЦХБЄ.

ПРО ЗАЛУЧЕННЯ РЕСУРСІВ ДЛЯ ЦЕРКОВНИХ ПОТРЕБ ГОВОРИЛИ НА ПАСТОРСЬКІЙ НАРАДІ НА КИЇВЩИНІ

Після літньої перерви поновилися щомісячні пасторські наради Київського обласного об'єднання УЦХБЄ. Цього разу відвідали церкву у Мотовилівці. Перед семінаром про фандрайзинг прозвучало особливе свідчення Миколи Прокопенка із села Гвардійського.

Для місцевої громади гостро стояло питання про придбання земельної ділянки для будівництва молитовного будинку. Упродовж двох років власними зусиллями було зібрано лише третину потрібної суми. Проте під час навчання на тему фінансів, яке проводив Василь Гуцало, до пастора Миколи та його дружини прийшла віра. Згодом вони записали відео, яке показали у церкві, де покаялися. На здивування їх самих, під час збору було зібрано потрібну суму для придбання ділянки та переоформлення!

«Ми не сподівалися на такий результат у такий короткий період! Дякую за навчання, яке дає результати», — ділиться враженнями служитель Микола.

«Часто служителям не вдається створити належні умови для того, щоб очі могли жертвувати. Тому потрібно формувати культуру давання, адже насправді люди хочуть брати участь у пожертвах на добрі справи», — підкреслив Василь Гуцало під час семінару. І розповів про стереотипи, пов'язані зі збором коштів.

За його словами, щоб викликати довіру, дуже важливо забезпечити прозорість використання пожертв, показати ефект та позитивний результат. А для цього потрібен індивідуальний підхід, використання нових методів у добрих справах — ось принципи фандрайзингу, якими варто користуватися, щоб діяльність громади мала розвиток.

Відкриваючи збори коштів у церкві, потрібно перевірити власні мотиви, пам'ятати, що збираємо ми не для себе, а для виконання Божої справи на землі.

Не варто також просити інших долучитися до зборів, якщо ви самі не жертвуєте. Спершу варто задіяти команду і лише після цього можна долучати потенційних партнерів чи донорів.

Вадим Корольчук.

5 ЗУСТРІЧЕЙ З ІСУСОМ ПІД ЧАС КЛІНІЧНОЇ СМЕРТІ

Насправді наше суспільство привчає нас навіть не думати про смерть. Але годинник цокає. Тіло зношується, і наш час обмежений. Правда в тому, що цей час може закінчитися будь-якої миті.

Якби ви померли сьогодні, куди б ви потрапили?

#1

Шестирічна дівчинка на ім'я Зола Томіч приїхала до лікарні на операцію з видалення мигдаликів, але після операції у неї почалася кровотеча, яка тривала майже 10 днів. Причиною було дуже рідкісне генетичне захворювання. Дівчинка втратила величезну кількість крові і саме в цей час вона зустрілася з Ісусом. Після одужання вона поставила питання, яке просто вразило її матір.

Зола запитала маму: «Коли я зможу знову побачити Бога?».

«Це те, чого я досі не можу зрозуміти, — каже Бріттні. — Я одягала її, і ми навіть перед тим не говорили ні про що, пов'язане з Богом, ми просто готувалися йти на гімнастику. І вона просто запитала: «Коли я знову зможу побачити Бога?»».

Мама була збентежена й приголомшена цим питанням, тому запитала Золю: «А коли ти бачила Бога?» Зола відповіла дуже приголомшливо: «Тієї ночі, коли я померла».

Згодом Зола стала все частіше говорити про те, коли була з Ісусом. Вона розповіла мамі, що пам'ятає, як Бог міцно обійняв її. Зола сказала, що все навколо було схоже на веселку.

#2

Чоловік із Джорджії на ім'я Майк МакКінзі розповів, що в нього лопнув апендикс прямо перед весіллям його сина. Його поклали в лікарню на операцію, і під час неї він помер і побачив, що опинився перед Ісусом.

Ісус не був схожий на людину, якою Його часто зображують, сказав МакКінзі. Проте, за його словами, він точно знав, на кого дивиться.

Коли Ісус почав говорити з ним, МакКінзі зрозумів,

що він, скоріше за все, помер.

Це не був сон чи примара: Ісус був фізичним, присутнім у тілі, Він простягнув руку і сказав: «Я хочу відповісти на твою молитву».

МакКінзі був збентежений.

«Я подумав: «Оце так, я ж був на весіллі — почекайте, здається, у мене вже була операція», і спробував зібрати все до купи. А потім подумав: «Боже мій, здається, я помер»».

Лікарі змогли повернути його до життя, але цей досвід МакКінзі запам'ятає на все життя.

#3

Коли письменник Ренді Кей помер, у нього теж була зустріч з Ісусом, і він був просто приголомшений любов'ю, яку відчував.

Кей згадав, що в якийсь момент під час цього переживання йому захотілося покликати ім'я Ісуса. І коли він це зробив, то одразу ж опинився поруч із постаттю, яка, як він знав, була Христом.

«Мене переповнювали емоції, і першою моєю думкою було: «Так це і є любов?». І я просто розплавився, почав вигукувати всі чудові слова, які тільки міг придумати: «Слава Тобі, Господи Боже!». А потім Він обійняв мене».

Зрештою, за словами Кея, Бог сказав йому, що

він повинен повернутися додому, і ця реальність глибоко засмутила його.

Любов, настільки сильна, що не вистачає слів для її опису, — це загальна тема пережитих випадків клінічної смерті.

#4

Зустріч з Ісусом — це, звісно, не тільки західний феномен. У сина мусульманського шейха в Руанді була воістину дивовижна зустріч з Ісусом, коли він помер.

Свідок, син мусульманського шейха, виріс у Руанді. Коли він помер і пережив клінічну смерть, то опинився в пекельному місці. І тоді в цю темряву увійшла постать — світла, яскрава, як сонце.

Той чоловік підняв руки долонями догори, показуючи рани на них... І заговорив чітко й суворо: «Я помер за людство. І ти — один із тих, за кого Я помер. Не заперечуй цього більше. Ти повинен розповісти про це іншим», — сказав Свідок.

#5

16-річний єврейській дівчинці на ім'я Гайді все життя стверджували, що Бога немає і що Ісус — це обман, але потім вона особисто зустрілася з Ісусом під час клінічної смерті.

Сім'я Гайді була єврейською, але її батько-атеїст щодня повторював мов мантру: «Бога немає. Коли ти помираєш, ти просто перестаєш існувати. Ісус Христос був найбільшою оманю всіх часів».

Та попри це Гайді молилася Богу щодно і відчувала, що Бог поруч із нею, втішаючи її в часи жорстокого поводження з нею в дитинстві. У 16 років, коли кін Гайді встав на диби і впав на неї, вона опинилася у повітрі, дивлячись вниз на цей нещасний випадок. Позаду неї засяяло яскраве світло.

«Я повернулася, щоб подивитися, і побачила чоловіка, що витав поруч зі мною... Я відразу ж упізнала Його. Як я могла не впізнати? Це був Бог, Якому щодно я молилася біля ліжка... У мене не було жодних сумнівів, жодних. Ця людина, без сумніву, була Ісусом, або Єшуа. Це ім'я, яке мені ніколи не дозволи вимовляти вдома... Яка радісна подія! Він усміхався мені, щасливий, як і я, навіть ще щасливіший, бо Він — уся радість, усе щастя».

Свідчення, що жахають

Не всі випадки клінічної смерті позитивні. Деякі з них просто жахають. Коли журналіст Себастьян Юнгер помер, під ним розверзлася величезна чорна яма, і він відчув, що його затягує просто в неї.

«Лікар намагався ввести голку великого калібру в мою яремну вену на шії. Вони ввели мені знеболілення, тому я майже нічого не відчував, крім тиску. Здавалося, минуло багато часу, як раптом під мною розверзлася чорна яма, і мені здалося, що мене затягує в неї. Я просто думав: «О, тут яма. А чому мене в неї затягує?». Я не знав, що помираю, але в мене було якесь відчуття, що не варто лізти в безкінечну чорну яму, яка щойно відкрилася під тобою, бо це погана ідея. І якщо тебе туди затягне, то ти, швидше за все, вже не повернешся. Ось таке в мене було відчуття».

На щастя, він вижив і всерйоз замислився над своїм життям.

Усі кудись прямують. А в який бік прямує ви? Годинник цокає. Можливо, вам варто обрати правильний напрямок просто вже?..

Майкл Снайдер.
ieshua.org.

ТРИ ПРИЧИНИ ДЛЯ ДЕСЯТИНИ

Кожен християнин проходить певну подорож, пов'язану зі ставленням до грошей і майна. Щодня ми чуємо розмови про гроші та матеріалізм. Нас запевняють, що гроші зроблять нас щасливими і що ми маємо право робити з грішми, що тільки хочемо.

Але Біблія говорить дещо інше. Зокрема відкриває, що взагалі все, що в нас є, — це дар від Бога. І що ми покликані бути добрими управителями, а не володарями ресурсів, які довірили нам. Принесення десятини — це один зі способів, якими можна визнавати Боже забезпечення і практикувати добре управління.

Отримуємо, щоб давати з радістю

Приношення десятини — це не те, що ви «мусите» або «зобов'язані» робити, це те, що ви можете робити. Коли люди думають про десятину, вони не дуже радіють, вважаючи приношення десятини якимсь зобов'язанням, чимсь, що вони мусять робити. Якщо ви належите до таких, то настав час змінити своє ставлення і почати ставитися до цього як до способу радісного визнання Божого забезпечення ресурсами, які Він вам довірив.

Замість того, щоб думати, що приношення десятини — це те, що ви маєте робити, почніть розглядати це як щось, що ви охоче і з радістю можете робити. Ці зміни у вашому мисленні — які, варто сказати, даються нелегко, — змінять усе.

Радісна щедрість — це дар. «Дехто щедро дає, та ще додається йому, а дехто ховає над міру, та тільки бідніє» (Пр. 11:24).

Суть не в десятині, а в дисципліні

Дослідження мудрих грошових рішень і радісної щедрості на практичному рівні виявили дещо цікаве. Одне з відкриттів наступне: хоча люди й кажуть, що жертвуватимуть більше фінансів, коли почнуть заробляти більше, зазвичай вони цього не роблять.

Незважаючи на те, в якій позиції щодо десятини ви сьогодні перебуваєте, почніть розвивати духовну дисципліну давання. Почніть довіряти Богові. Біблія багато навчав про дисципліну. Згадайте: хто вірний у малому, той буде вірним і у великому.

Мета принесення десятини — встановити фінансовий пріоритет і шанувати Бога як Того, Хто дає всі добрі дари, а не просто дати десять відсотків доходу.

Десятина — прояв вдячності

Коли віруючі люди упевнені у своєму фінансовому становищі, це, як не дивно, зовсім не залежить від кількості грошей, які вони мають. Уся річ — у вдячному серці. Коли ми бажаємо ділитися своїм скарбом, своїм часом і своїми талантами, ми переносимо фокус із себе на інших людей. А це створює вдячне серце і дарує багато благословень.

Не чекайте, коли у вас буде достатньо, почніть шанувати Бога десятиною просто вже! Бог благословляє такий послух і дисципліну вдячного серця.

mycharisma.com.

ВИПУСКНИКИ ДВОХ ОНЛАЙН-ГРУП КУРСУ «ВЧИТЕЛЬ ПІДЛІТКОВОГО СЛУЖІННЯ» ЗУСТРІЛИСЯ НА КОНФЕРЕНЦІЇ

Зустріч працівників підліткового служіння провів Департамент служіння дітям та підліткам УЦХВЄ за сприяння ГО «Зберегти покоління» з 30 серпня по 1 вересня 2024 року. Центральною подією заходу став випуск студентів двох онлайн-груп курсу «Вчитель підліткового служіння».

Конференцію відвідали служителі підліткового служіння із Запоріжжя, Сумської, Кіровоградської, Житомирської, Тернопільської, Рівненської, Волинської, Чернівецької областей та м. Києва. Більшість із них навчалися разом протягом року, а познайомились ближче тільки на випуску. Усіх загалом майже сто осіб, хоча приїхати на зустріч вдалося лише частині студентів.

«Ми мали нагоду познайомитися, так би мовити,

розвіртуалитись. Ділилися досвідом, обмінювалися різними методами служіння, практикували їх, а також молилися одне за одного та відпочивали», — розповідає директорка Департаменту служіння дітям і підліткам Лариса Мурах.

Конференція проходила в молитовно-оздоровчому центрі «Фавор» поблизу м. Радомишля на Житомирщині.

«Досить багато цікавих ідей ми отримали, коли студенти представляли практичні уроки під час

іспиту. Ми ставали учасниками цих уроків та виконували всі завдання. Разом із тим мали можливість послухати виклад Валентини Федорової на тему: «Служіння підліткам: цілі служіння, потреби, служитель» та отримати відповіді на власні питання, щодо служіння», — продовжує Лариса Мурах.

За її словами, досвідченим служителям було дуже приємно бачити так багато талановитих молодих служителів, які прийшли у служіння та принесли цікаві ідеї й пропозиції для підліткового служіння.

Учасникам конференції поспівав перший заступник старшого єпископа УЦХВЄ Віталій Яцюк. Він вручив сертифікати про закінчення курсу, виголосив натхненну проповідь та провів служіння спомину смерті Господа Ісуса Христа, а наприкінці помолвився за кожного учасника.

«Ми мали неймовірний час у Божій присутності, який зміцнив кожного в обраному служінні. Захід пройшов у хорошій атмосфері, без звуку сирен та з освітленням. Огорнуті теплом вечірнього вогнища, ми розповідали про свої переживання та молилися одне за одного! І Бог був поруч, потішав, підтримував та посилав відповіді на наші питання», — розповіла Лариса Мурах.

Chve.org.ua.

МІФ ПРО СТАРИЙ І НОВИЙ ЗАВІТИ

Іноді кажуть, що Бог у Старому Завіті гнівний і суворий, а в Новому — зовсім інший, добрий і люблячий. Деякі єретики (такі, як Маркіон) у давнину створили цілі віровчення, що виходять з цієї тези. У наші дні багато хто приймає її, не замислюючись, просто тому, що вони десь це чули. Але чи істинна ця теза?

Стосунки Старого і Нового Завітів — це стосунки спадкоємства, а не розриву. В обох Завітах до людей звертається Один і Той Самий Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа.

Дійсно, ми можемо помітити різницю в описі образу Божого в різних біблійних авторів, але це не має нас бентежити. Священне Писання — це свідчення Божого народу про Бога (далеко не завжди це пряма мова Бога), і це свідчення змінюється в міру того, як люди зростають у пізнанні Бога.

Поступово в історії формується відкриття про Бога — у міру того, як розвивається здатність людей Його вмщати. Люди дізнаються все більше і більше про Бога, їхні уявлення про Нього стають все точнішими, але це завжди Один і Той Самий Бог.

Радикальний поворот

Уся старозавітна історія веде до однієї мети і завершення, коли Сам Бог приходить на землю в Особі Ісуса Христа. Це нечуваний, радикальний поворот в історії спасіння — люди дізнаються те, про що не могли і здогадатися, але в Ісусі Христі відкривається не якийсь інший Бог, а Той же Самий Бог старозавітних патріархів і пророків.

Господь Ісус Христос постійно вказує на Священне Писання Старого Завіту як на Слово Боже, що провіщає Його прихід: «Дослідіть Писання, бо ви сподіваєтесь через них мати життя вічне; а вони свідчать про Мене» (Ів. 5:39). Він постійно звертається до цих Писань як до авторитетного джерела, наприклад, у суперечці з фарисеями (Мт. 22:29) і відкриває апостолам «розум до розуміння Писання» (Лк. 24:45).

У Старому Завіті часто говориться про любов Божу, і багато слів пророків передбачають Новий Завіт. Бог уклав Завіт з людьми, Своїм обранням і улюбленим народом: «Здаля явився мені Господь і сказав: любов'ю вічною Я полюбив тебе і тому простяг до тебе благовоління» (Єр. 31:3). Його любов вічна і незмінна: «Чи забуде жінка грудне дитя своє, щоб не пожаліти сина утроби своєї? але якби і вона забула, то Я не забуду тебе» (Іс. 49:15).

Але люди, на жаль, відкидають любов Божу, зневажають Його закон, відкидають Його заповіді, нехтують Ним заради бездушних ідолів. У пророка Осії Бог порівнює Себе з ображеним, висміяним, зрадженим, але все одно люблячим чоловіком гулящої дружини, яка повертається до нього з покайням, і він приймає її, як пізніше, в євангельській притчі про блудного сина батько приймає недолугого сина.

Священне Писання Старого Завіту оплакує гріховну завзятість людей, через яку вони накликають на себе тяжкі біди: «Так говорить Господь: зупиніться на шляхах ваших і розгляньте, і розпитайте про путі древніх, де путь добра, і йдіть нею, і

знайдете спокій душам вашим. Але вони сказали: «не підемо»» (Єр. 6:16).

Але якщо люди приходять до Бога з покайням, Він охоче і радісно прощає їм: «Згладжу беззаконня твої, як туман, і гріхи твої, як хмару; звернися до Мене, бо Я відкупив тебе» (Іс. 44:22).

Про Боже прощення старозавітні пророки говорять у найтепліших і найпотішливіших словах: «Бо це для Мене, як води Ноя: як Я поклявся, що води Ноя не придуть більше на землю, так поклявся не гніватися на тебе і не дорікати тобі. Гори зрушаться і пагорби захитаються, — а милість Моя не відступить від тебе, і завіт миру Мого не похитнеться, — говорить Господь, Який милує тебе» (Іс. 54:9-10).

Бог Старого Завіту — Той же, що і Бог Нового. «Господь, Бог чоловіколюбний і милосердий, довготерпеливий і многомилостивий і істинний» (Вих. 34:6).

Гнів — один із проявів любові

Але Писання — і Старий, і Новий Завіти — не лише утшає і заспокоює. Воно ще тривожить і турбує. Один проповідник сформулював це так: Бог «тривожить тих, хто заспокоївся, і заспокоює стривожених».

Людина, що відійшла від Бога і впала в гріх, шукає щастя там, де можна набити тільки нещастя — тимчасового і вічного, людський рід, і кожен із нас зокрема, — сильно забував, ми запекло упираємося на шляхах руйнування і погібелі. У цій ситуації, породженій людським гріхом, любов Божа набуває іншого відтінку — відтінку суду і гніву, який приходить на людське (і бісівське) зло.

Гнів Божий — це не щось осоружне Божій любові, це один з її проявів. Бог опирається тому, що оскверняє і руйнує Його творіння. Лиходія не буде дозволено лиходіяти вічно, їм доведеться зіткнутися з відплатою за їхні справи. Бог через пророка запевняє: «Я покараю світ за зло, і нечестивих — за беззаконня їхні, і покладу кінець зарозумілості гордих, і принижу пихатість гнобителів» (Іс. 13:11).

І в Новому Завіті, зокрема у словах Господа Ісуса, містяться суворі застереження проти гріха: «І коли

правиця твоя спокушає тебе, відсічи її та кинь від себе: бо краще для тебе, щоб загинув один з членів твоїх, аніж щоб усе тіло твоє було ввергнуте в гесну» (Мт. 5:30).

Любов Божа, яка завжди шукає тільки нашого блага і спасіння, застерігає від небезпеки і закликає покинути шлях погібелі. Так люблячі батьки застерігають сина-наркомана. Він може обурюватися тим, що йому здається «погрозами», і бачити в них брак любові, але насправді вони продиктовані саме любов'ю.

Любов Божа, яка застерігає, милує і рятує, є і в Старому, і в Новому Завітах. Але в Новому — незрівнянно яскравіше, бо в ньому ми зустрічаємо Бога, Який став заради нас Людиною.

Звідки береться цей міф?

Старий Завіт — час коли Бог взаємодіє з людьми надзвичайно грубих устоїв повільно й поступово і через багато випробувань приводить їх до істинного пізнання. Тому в Старому Завіті ми бачимо багато людської дикості і жорстокості, яка нам, жителям третього тисячоліття християнської ери, обгрунтовано здається відразливою (хоча якщо згадати злочини росіян, то розумієш, що гріховна людина — завжди гріховна).

Нецерковний читач Біблії часто відкриває її з низкою помилкових передумов: наприклад, люди вважають, що всі дії старозавітних героїв показують волю Божу або дані нам для наслідування. Це, звичайно, не так, Біблія описує реальну історію спасіння, в якій Божа благодать пробивається крізь товщу людського гріха.

Ключем до правильного розуміння Біблії є Господь Ісус Христос — саме в Ньому ми зустрічаємо Бога і саме Він навчає правильному розумінню Старого Завіту.

І хоча люди, як і їхні уявлення про Бога, змінювалися, Сам Бог — Бог Авраама, Мойсея, пророків, Господа Ісуса, апостолів, святих — залишався і залишається незмінним.

ПРО ЦІННІСТЬ БЕЗПЕРЕРВНОЇ МОЛИТВИ ПРОПОВІДУВАВ У ХЕРСОНІ ЄПИСКОП РОСТИСЛАВ МУРАХ

Звістка про те, що до багатотражданого Херсона завітав відомий проповідник, єпископ із Хмельниччини Ростислав Мурах, зібрав повні зали дому молитви в селищі Текстильників та церкви «Живе Джерело» 28-29 серпня. Темою семінарів була християнська духовна зброя — молитва.

Присутні на семінарах почули багато слушних порад, практичних рекомендацій, яскравих фактів з життєвого досвіду сумлінних молитовників та корисної інформації.

За дослідженнями науковців, у людини за день виникає 18 тисяч думок, і християнам дуже важливо ними ділитися з Господом (хоча Йому всі вони, безперечно, відомі).

Потрібно відкривати перед Ним таємниці своєї душі. І після цього не поспішати підійматися з колін, а чекати, щоб почувти, що промовить до тебе твій Небесний

Батько. Молитва — це діалог.

Проповідник загострив увагу на тому, що молитва має не тільки друзів, вона має і ворогів. Слуги сатани застосовують різні методи впливу, щоб схилити наше серця до ідолів, а це і їжа, і багатство, а ще одяг, спосіб життя, діти тощо. Більшість духовних проблем у житті вірянина виникає через окультизм (в минулому або теперішньому), зокрема це мультфільми аніме, які переповнені окультизмом, сексуальні гріхи, непростення тощо. Слуги сатани поширюють різні підозри, чутки, щоби в

церквах виникали суперечки, недовіра та неприязнь до братів, сестер, служителів.

Тож який рівень віри та сили повинен бути в нас, аби ми могли протистояти винахідливим підступам диявола. Тому, як

значив Ростислав Миколайович, надважливо сконцентрувати увагу на прикладах нашого Господа Ісуса Христа, де ми можемо брати цю силу.

Читаючи Євангеліє, ми спостерігаємо, що молитви Ісуса були як усамітненими, так і публічними, довготривалими й короткими, але дієвими. Щоб коротка публічна молитва була результативною, їй передувала усамітнена довготривала молитва. Вона щира, відверта, зі слезами, у потаємному від людей місці несеться до престолу Бога.

Пастор Ростислав спонукав слухачів замислитися: я люблю молитися чи виконую обов'язок? І навів дотепний приклад

з життя свого діда. Під час будь-якої роботи: чи то він косив траву, чи клепає кошу, сів чи порався по господарству, — він молився! Тобто перебував у постійній молитві. І відчутний результат: народ в його сільській церкві молився, як бджоли у вулику гудуть...

До того ж закликає нас, християн, і апостол Павло в 1 Сол. 5:17 — «моліться безперестанку». «Молитва — важка, наполеглива праця. Але ж плідна й корисна для людини, церкви й суспільства в цілому, бо отримує від Господа те, що просить, і навіть більше... Її цінність не зрівняєш з усіма скарбами світу», — підкреслив єпископ.

Валентина Гераскіна.
Херсонська область.

У ЧЕХІЇ ВІДБУВСЯ ВЕЧІР УКРАЇНСЬКОЇ ХРИСТІАНСЬКОЇ ПІСНІ

У День незалежності України, 24 серпня 2024 року, у Празькій церкві «Спасіння» відбувся вечір української пісні.

Гостями заходу стали Віктор Вознюк, директор департаменту освіти УЦХВЄ, та Лана Демко, Каліфорнія, США.

Присутні насолоджувалися українськими піснями, віршами, поезіями та музичними творами у виконанні скрипки, бандури й труби. Особлива увага була приділена молитві за мир в Україні.

Chve.org.ua.

«ПОТРІБНА БОГУ» — ТЕМА ОБЛАСНОЇ ЖІНОЧОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ, ЩО ПРОЙШЛА НА ПОЛТАВЩИНІ

Як являти Богу любов, там де ми є? Це та інші важливі питання порушували 31 серпня в церкві «Нове Життя» м. Полтави на обласній жіночій конференції на тему: «Потрібна Богу».

Розпочав конференцію словом настанови та молитвою благословення старший пресвітер Полтавського обласного об'єднання УЦХВЄ Михайло Роман. Він нагадав сестрам, що на першому місці в житті християнки мають бути близькі, особисті стосунки з Богом.

Співом служила група прославлення місцевої церкви, співали і гості.

Головною спікеркою конференції була відповідальна за жіноче служіння в церкві УЦХВЄ Людмила Бендус.

Вона порушила ряд питань, зокрема, за що нас любить Бог і якими Він нас бачить? Як являти Богу любов там, де ми є? Яке місце в житті ми виділяємо Богу, чи перебуваємо у спілкуванні з Ним? Сестри разом знаходили відповідь на запитання: чому служіння Марти і Марії однаково важливі і як знайти баланс між служінням Богу, слуханням Бога, виконанням Його волі і відпочинком.

Сестри мали чудові зустрічі, нові знайомства, спілкування, гарне слово настанови.

Наталія Бутенко, активна вірянка церкви «Нове Життя», прокоментувала: «Велика вдячність Людмилі Бендус за прекрасне слово, яке стало важливим підбадьоренням і настановою для кожної сестри. Щира подяка відповідальним сестрам за жіноче служіння Світлані Степанюк та Галині Роман — чудова була конференція».

ДАРИ ДУХА СВЯТОГО В ДУШЕОПІКУНСТВІ

Роль Духа Святого в процесі душеопікування важко переоцінити. «Ви приймете силу, коли на вас зійде Дух Святий, і будете мені свідками...», — читаємо в Діях 1:8. Тому я вірую, що саме Дух Святий дає нам силу служити не лише у слові, а й у силі.

Одне з імен Святого Духа в Писанні — Утішитель. У 2 Кор. 1:3-4 сказано: «Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, Отець милосердя й Бог потіхи всілякої, що в усякій скорботі Він нас потішає, щоб змогли потішатися й ми тих, що в усякій скорботі знаходяться, тією потіхою, якою потішає Бог нас самих».

У реаліях війни треба відкрити серце для Божої втіхи, щоб передусім самим пережити втрату від Святого Духа, Утішителя, Того, Хто поряд. Коли ми проходимо скорботи, втрати, дуже важливо, щоб хтось був поряд. Часто в таких ситуаціях люди стають залежними від чогось, намагаючись потішити свою душу.

Але Бог пропонує справжню втіху, точніше, справжнього Утішителя — Духа Святого. Цю втіху ні з чим не порівняєш. У періоди скорботи, печалі, трагедій та болю треба бігти до Нього за цією втіхою, просити, щоб Він разом із нами проходив цей період.

Коли померла моя мама, я вже знала про працю Святого Духа як Утішителя. Тому відкрила Йому своє серце, свій біль і попросила, щоб Він утішив мене. Бо це дуже важливо — відкрити серце для Божої втіхи, а не бігти до якихось заміників. І коли ми одного разу прийдемо до Божої втіхи, то зможемо тією втіхою втішатися самі й втішати інших.

Для мене втіха — одна з основних дій Духа Святого в душеопікуванні та особистому служінні. Лише навчившись втішатися Духом Святим, ми зможемо жити життям, вільним від будь-якої залежності.

Разом із тим здатність утішати — це дар Святого Духа. А дари Духа — це інструмент, який Бог дає нам для служіння, зокрема й душеопікування. Нині дуже важливо бути поряд із людьми. Так ми, віруючі люди, виконуємо роль Святого Духа, коли перебуваємо поряд із іншими в їхніх долинах. Будучи поряд, ми можемо дати особисту пораду або ж послужити людині словом чи молитвою. І щоб наше служіння було ефективним, нам потрібні дари Духа Святого.

Дар слова мудрості

Часто в праці душеопікування буває незамінним слово мудрості. Це надприродна порада й спрямування, яке з'являється під час використання природно здобутої інформації. Наприклад, як у випадку з Рут, Ноомі мала мудрість, щоб сказати невістці, як отримати захист Боаза. «І сказала їй свекруха її Ноомі: Дочко моя, ось я пошукаю для тебе місця спочинку, що буде добре тобі. А тепер ось Боаз, наш родич, що була ти з його служницями, ось він цієї ночі буде в'язати ячмінь на току. А ти вмийся, і намастися, і надягни на себе кращу одежу свою, та й зійди на тік. Але не показуйся на очі тому чоловікові, аж поки він не скінчить їсти та пити. І станеться, коли він ляже, то ти зауваж те місце, де він лежить. І ти прийдеш, і відкриєш приніжжя його та й ляжеш, а він скаже тобі, що маєш робити» (Рут. 3:1-4).

І те, що зробила Рут за порадою Ноомі, прихилило серце Боаза. Він зробив усе, щоб допомогти цій добродішній дівчині, а згодом і взяв її собі за дружину.

Дар слова знання

Важливе і слово знання — це надприродна інформація, яка відкривається душеопікунові, щоб він міг надати повну допомогу людині для блага Тіла Христового. Вона може приходити у словесному вигляді, як певне відкриття, видіння. Пригадую, як одна жінка звернулася за допомогою з питанням: «Що робити? Я не зростаю духовно». Бог дав слово знання (принаймні, я так вірю, хоча, можливо, це був і наш духовний досвід), і ми поставили їй запитання: «А чи є у вашому житті людина, якій ви не можете простити?». Вона відповіла на це: «Я йому ніколи не прощу!». Але в ході розмови ми підвели її до щирої молитви, щоби Бог допоміг їй хоча б захотіти простити. Після цієї молитви жінка стала на шлях зцілення та свободи. Через рік ми знову зустрілися, і вона розповіла, що ця перешкода для духовного росту була зруйнована.

Дари зцілення тіла й душі

Дари зцілення — це надприродна сила Духа Святого, яка приносить миттєве оздоровлення чи прискорює одужання. Бог має силу зціляти. Зцілення ми отримуємо через молитву, покладання рук і т. ін. Іноді зцілення буває раптовим, іноді приходить швидко, ніж зазвичай, одужання.

Хочу зазначити, що в Писанні йдеться про дари зцілення в множині. Тому вважаю, що сюди входить не лише зцілення тіла, але й внутрішнє зцілення. Тобто цей процес охоплює і дух, і душу, й тіло людини, бо часто те, що відбувається всередині, впливає на фізичний стан людини.

Оскільки зцілення відбувається по-різному, то людині, яка має дар зцілення, важливо зрозуміти, чи не потрібно тут спершу зцілення душі, а потім уже — тіла. Пригадую одну дівчину, яка через почуття вини опинилася в стані глибокої депресії з діагнозом анорексія. Її поклали в психлікарню. І тільки тоді, коли дуже досвідчена психіатрична спрямувала її до необхідності простити собі, Бог прийшов у серце цієї дівчини. І саме Він почав розбиратися з її неімовірно глибоким почуттям вини. Коли ж вона простила собі й звільнилася від хибного почуття вини, то через певний час стала одужувати й від анорексії. І незважаючи на те, що, відповідно до діагнозу, процеси, які відбулися в її організмі, вважалися

незворотними, вона отримала повне зцілення, народила двох чудових дітей. Тобто Бог її повністю зцілював та відновив, але фізичне одужання почалося з внутрішнього зцілення. Тому дари зцілення та дар слова знання часто тісно взаємодіють між собою.

Дар розпізнання духів

Дуже важливий дар у душеопікуванні — дар розпізнання духів. Це надприродна здатність відрізнити дію Святого Духа й злих духів. Пригадує жінку, яка мала пророчий дух і викрикувала услід Павлові та Силі, що ці люди — слуги Всевишнього, які проголошують спасіння. Вона говорила, у принципі, істину, але діяла при цьому під впливом злих духів. Тому дуже важливо просити в Бога, щоб Він давав нам здатність розрізнити духів тоді, коли ми бачимо надприродні прояви.

Знаю людей, які під час молитви трясуться й вважають, що це обов'язково Дух Святий зійшов, але це може бути й не так. Це може робити людина сама, оскільки вважає, що, коли вона тремтить, то Бог з нею працює. Це може бути й справді сходження Святого Духа на людину або ж і проявом впливу нечистого духа. Тому коли ми бачимо надприродні прояви, важливо просити (а в душеопікуванні особливо): «Господи, покажи мені, що відбувається з цією людиною!». І Бог зазвичай показує це.

Дар мов

Дар мов — це надприродна здатність говорити в публічному служінні мовою, яку дав Бог, надихаючись Духом Святим. Я не маю на увазі молитовну мову, яку Бог дає для особистого збудування. Маю на увазі здатність говорити іншими мовами, яку Бог дає нам для того, щоб будувалося Тіло Христове. І тоді ми просимо, щоби Бог дав нам тлумачення цієї мови.

Це може відбуватися як через одну й ту ж людину, так і через інших. У мого тата був дар витлумачення мов, який порівнюється до пророчого дару. Тлумачення мов — це надприродна здатність пояснювати послання іншими мовами, щоб зробити його зрозумілим для присутніх.

Пригадую, коли моя мама й сестра потрапили в аварію, ми не знали, що з ними, бо не могли їх знайти. Тоді ще не було мобільних телефонів. Тоді ми з татом стали молитися. Я молилася іншими мовами, а Бог дав пояснення цих мов через мого тата. І там були слова: «Не хвилюйтеся, із ними все добре». І тоді такий надприродний мир зійшов на нас, що ми, не отримавши жодної інформації про їхній фактичний стан, змогли спокійно заснути.

Дар утішання

Ще один дар, який я хотіла б прокоментувати в контексті дії Святого Духа в душеопікуванні, — дар утішителя (див. Рим. 12:8). Це надприродна здатність підбадьорювати або виправляти ближніх у їхній вірі. Наприклад, Несмія підбадьорювала людей, навчаючи їх одночасно будувати стіни й бути готовими до битви. Ось що сам він каже про це: «І розповів я їм про руку Бога мого, що вона добра до мене... І зміцнили вони руки свої на добре діло» (Неем. 2:18). Коли ж виникли утиски з боку противників, Несмія сказав: «Не бійтеся перед ними! Згадайте Господа великого та грізного, і воюйте... Будівничі працювали на мурі, а носії наладовували тягар, вони

однією рукою робили працю, а однією міцно тримали списа» (Неем. 4:8-11).

У Новому Заповіті приклад цього — служіння Варнави. Ось що сказано про нього: «Йосип, що Варнавою, що в перекладі є син потіхи, був прозваний від апостолів, Левит, родом кіпрянин...» (Дії 4:36).

Дар милосердя

І останній дар, який, як на мене, дуже важливий у служінні душеопікування, — це дар милосердя (див. Рим. 12:8). Милосердя — це особлива здатність відчувати співчуття до людей, які переживають скорботу. Але це не просто вміння вислухати проблеми людини, але й можливість допомогти вирішити їх, надавши практичну допомогу. Якщо ми прийдемо до людини й просто скажемо: «Бог любить тебе», тобто зробимо щось лише на словах, люди можуть нам не повірити. Ісус був милосердним до людей, і Його учні милосердно служили іншим, допомагаючи людям у їхніх потребах.

Живучи на Херсонщині, я бачу, що цей дар дуже важливий, і я часто служу ним людям. Якось ще під час окупації я підійшла на вулиці до однієї літньої жінки, бо побачила, що в неї тремтять руки. Думала, що їй потрібна молитва, слово підтримки, підбадьорення. Підійшовши, сказала, що я християнка й хочу допомогти їй і помолитися за неї. Вона поглянула на мене переляканими очима (думаю, більше через окупацію, аніж через те, що я підійшла) і погодилася, щоб я помолилася. Після молитви я знову поглянула на її тремтять руки й запитала: «А чи не скажете, який у вас діагноз?». Вона відповіла, що в неї хвороба Паркінсона і вже кілька місяців вона не може знайти потрібних ліків. Я поцікавилася, які ліки їй потрібні, і стала шукати, як задовольнити цю потребу.

Саме так виявляється дар милосердя. Звісно, я помолилася, щоби Бог її втішив, підкріпив, зцілював. І за це ми постійно молилися під час кожної зустрічі. Але фізичного зцілення не відбулося. Проте дар милосердя тут виявився в тому, що ми змогли знайти потрібні ліки — тобто практично допомогли людині, а не просто помолитися за неї й лишити сам на сам із труднощами. Ми замовили ці ліки в Криму, купили їх. І коли принесли їх цій жінці, ви собі навіть не можете уявити, який був її погляд! І, звісно ж, вона відкрилася для Євангелія.

Тобто дар милосердя — це практичне Євангеліє, не лише на словах, а й на ділі. Тому я закликаю проповідувати нині Євангеліє саме ділами, а не словами.

Баланс між дарами й плодами

Водночас милосердя — це не лише дар, а й плід духа. Тому вважаю, що ми повинні дотримуватися цього балансу між дарами й плодами духа, бо інакше будемо відкриті до спокус, до здатності приписати славу собі. Також може з'явитися бажання зловживати силою, коли немає благочестивого характеру. У 12-му і 14-му розділах Першого послання до коринтян йдеться про дари Святого Духа, а в 13-му розділі — про плоди. Тож дуже важливо мати баланс між дарами й дарами Святого Духа в нашому житті. І тоді ми будемо ефективними в будь-якому служінні, зокрема й в душеопікуванні.

Анна Веренич.

В. о. відповідальної за жіноче служіння Херсонського об'єднання УЦХВЕ

«НЕРЕЛІГІЙНИЙ» ХРИСТОС

Христос просто учив бути добрим, тому важливо бути милосердним і жалісливим, а віра в певні догмати, наслідування якихось обрядів — це людські вигадки. Ви теж так вважаєте?

Латинську фразу Aut Deus Aut Malus Homo — «Або Бог, або погана людина» — приписують середньовічному мислителю Хомі Аквінському. Річ у тім, що Ісус, якого ми пізнаємо в Євангелії, говорить такі речі, які можна визнати добрими і моральними лише коли саме послання Євангелія істинне.

Згадаймо: «Хто любить батька чи матір більше, ніж Мене, недостойний Мене; і хто любить сина чи дочку більше, ніж Мене, недостойний Мене; і хто не бере хрест свій і не йде слідом за Мною, той недостойний Мене. Хто збереже душу свою, загубить її, а хто загубить душу свою заради Мене, збереже її» (Мт. 10:37-39).

Йдеться про мучеництво — учень Христовий має бути готовим до того, що його відкинуть найближчі люди, а образ хреста для слухачів Ісуса був страшилом ясний — засуджених примушували нести горизонтальну перекладину хреста, на якій їх розпнуть. Нести хрест — означало йти на люту смерть. Втратити душу заради Христа — померти за Нього.

І от Христос не лише закликає людей до мучеництва, але й обіцяє, що зрештою вони набудуть життя вічного і блаженного: «Істинно, істинно кажу вам: хто вірує в Мене, має життя вічне» (Ів. 6:47).

Ця обіцянка або істинна, або ні — якщо вона помилкова, то немає нічого доброго або мудрого в тому, щоб закликати людей до мучеництва під помилковою обіцянку. Людина, яка казала такі речі, дійсно або Бог, що воскрешає мертвих, або погана людина.

Сам Ісус цілком ясно говорить, Хто Він. Він перебував з Отцем раніше створення світу (Ів. 17:5), Він і Отець — одне (Ів. 10:30), Він, Ісус, прийде судити всі народи

в останній день (Мт. 25:31).

Він постійно дає зрозуміти, що в Його Особі ми зустрічаємо Бога. Це або правда, або ні; і якщо це неправда, то це дуже недобра неправда.

Ісус встановлює, принаймні, два обряди, необхідні для вічного спасіння. Хрещення: «Хто увірує і охреститься, буде спасений, а хто не увірує, буде осуджений» (Мр. 16:16). І Євхаристію: «Ісус же сказав їм: істинно, істинно кажу вам: якщо не будете споживати Плоті Сина Людського і не питимете Його Крови, то не будете мати життя в собі. Хто їсть Мою Плоть і п'є Мою Кров, має життя вічне, і Я воскреслю його в останній день» (Ів. 6:53-54).

Іноді кажуть, що рання Церква приписала ці слова Ісусові, який нічого подібного не мав на увазі. Та моральне вчення Христа неможливо відокремити від Його Особи.

Та в будь-якому разі ніякого іншого Ісуса, окрім Ісуса Нового Завіту, у нас немає. У Євангелії Ісус чіткий, догматичний і встановлює обряди.

Якщо йдеться про якогось «іншого» Ісуса, вивореного шляхом компіляції вибраних уривків Євангелія з нашими власними міркуваннями, то так і скажімо: це Ісус, про якого апостоли не проповідували і якого християни не знали.

Чому цей міф привабливий?

Різниця між «Ісусом, Який просто учив бути добрими», і Ісусом, Якому поклоняються в Церкві, — це різниця між мертвим учителем і живим Спасителем. Мертвий учитель схожий на книгу на полиці — нею можна розпоряджатися, можна цитувати з неї те, що подобається, а можна засунути її назад на полицю. Учителю, який жив дуже давно, нічого не може від мене зажадати — ні виправити моє життя, ні примиритися з тими, кого я образив, ні проявляти милосердя і співчуття. Я можу на нього посперечатися, коли мені треба, і забути про нього, коли він незручний.

А от Ісус Євангелія вимагає віри і послуху — Він заявляє про Свої права на наше життя з усією владою Творця і Визволителя світу. Якщо прийняти Його заклик, моє життя зміниться радикально. Я опинюся перед дверима, за якими мене чекають нове життя, нова надія і — нові зобов'язання. Мені належить змити самого себе з престолу свого життя і підкоритися владі істинного Господа. Це вабить, але водночас і лякає.

Так, треба бути добрим! Сперечатися немає про що. Якщо Ісус — це просто ще одна людина, яка навчала бути добрим, то ні в Його Особі, ні в Його посланні немає абсолютно нічого, що могло б викликати напругу. Втім, залишається незрозумілим, чому Його розіп'яли. Римляни були жорстокими людьми, але вони не розпізнали за заклики бути добрими.

Але живий Спаситель — на відміну від мертвого учителя — може дати не лише красномовні вислови. Він може зробити нас добрими — навіть святими, якщо ми довіримося Йому і підемо за Ним.

ЯК ПОСТАВИТИ ПРАВИЛЬНИЙ ДІАГНОЗ

Якщо говорити в широкому сенсі, то кожна людина може стати душеопікуном для іншої на певному рівні. Тобто друг чи подруга або члени церкви можуть підтримувати один одного, давати поради й молитися. Але глибшу допомогу покликані надавати саме служителям. Це можуть робити також інші духовно зрілі люди, які мають відповідний досвід і пройшли певний курс навчання. Хоча не кожен, хто навчався, може бути душеопікуном.

Душеопікуном може бути людина, яка має дар до цього. Така людина має співчуття до ближніх — і це, напевно, найголовніше. Наявність дару проявляється здатністю розуміти проблеми людей і давати їм дієві поради. Дуже важливий набутий життєвий досвід, коли душеопікун говорить про те, що вже пережив і що дало позитивні результати у його житті та житті інших людей. Наявність подібного досвіду робить його авторитетним у очах людини, яка прийшла до нього за допомогою. І тоді їй легше сприймати слова такого порадики й застосовувати їх.

Мати дар — це не значить не працювати над його розвитком, не навчатися. Тут треба бути поміркованим, щоб збалансувати освіту, здібності, які дав Бог, і набутий досвід. У процесі здобуття освіти людина вчиться правильно володіти Божим даром.

Досвід і відповідне чуття дають змогу зрозуміти іншу людину, так би мовити, поставити їй правильний діагноз. Бо неправильний діагноз веде до неправильного лікування. І дари Духа Святого, зокрема дар розрізнення духів, відіграють значну роль у процесі душеопікування.

Розпізнати підробку

Диявол усіма силами намагається підробити те, що Боже. Він знає, що все Господнє — цінне і зміноватиме життя людей. Того, що не має цінності, не будуть підробляти.

Дар розрізнення духів даний для того, щоб люди мали змогу розрізнити, який дух діє в тій чи іншій людині. Це стосується не лише одержимості. Цей дар діє для розрізнення джерела інших мов чи прощів. Тобто він допомагає виявити, чи щось від Бога, чи не від Бога. Якось у 1980-х роках я був на з'їзному зібранні, де було багато пророцтв. І ось до сестри, яка пророкувала, підійшов брат і сказав: «В ім'я Ісуса Христа я зупиняю твоє слово, бо дух, який у тобі, — не від Бога». Ця жінка одразу стихла, усі були трохи здивовані, але зібрання тривало далі. Приблизно так виявляється дар розрізнення духів.

Дар розпізнання духів в душеопіці

Душевні травми, з якими людина приходиться до душеопікуна, містяться на перетині душі та тіла, тобто мають і фізичні, і душевні прояви. Але якщо людина не отримає відповідної допомоги на цих рівнях, то її проблеми можуть перерости в духовні. Сатана має легкий доступ до травмованих людей. Він підходить через тривогу, страх, розчарування, відчай, безнадію. І коли людина переживає травму, вона відкрита до цих впливів. Тому дуже важливо просити в Бога мудрості, щоб розпізнати, чого потребує людина: опіки, турботи, підтримки чи молитви за звільнення.

Як уникнути помилок?

Спочатку важливо познайомитися з людиною та її оточенням. Дізнатися, чи певний симптом трапився раз, чи кілька разів, у яких ситуаціях, які прояви були раніше. Можливо, у дитинстві ця людина мала певні травми. Краще спочатку спрямувати людину в лікарню на обстеження, щоб спеціалісти зробили відповідний висновок щодо її здоров'я.

Один мій родич час від часу відчував щось таке, як конвульсії, його тіло здригалось і він непритомнів. Отямившись, не пам'ятав, що з ним було. Брати вже пропонували молитися за вигнання демона. Я кажу: «Молитися, звісно, треба. Але спершу за те, щоби Бог показав, у чому проблема, і зцілив цього чоловіка». Згодом з'ясувалося, що в нього пухлина в мозку, яка тиснула на певні нервові закінчення, провокуючи такий стан.

Інший випадок стався з одним зі служителів. Він багато років служив людям, проповідував. І ось одного разу під час зібрання в нього несподівано стався напад. Усі дуже злякалися. Після цього мені за телефонували й запитали, як бути далі. Я порадив, щоб цей служитель не сів перед людиною, щоби більше не лякати людей, і обстежився. Хтось із братів сказав: «Це не духовно, так неправильно. Треба молитися, щоб сатана не мав доступу». Але я залишився

при своїй думці. І коли цей чоловік обстежився, пролікувався, усі ці тривожні симптоми зникли.

Як проявляється одержимість?

Є випадки, коли тривожні симптоми проявляються неодноразово, а лікарі не можуть виявити проблеми зі здоров'ям. Зазвичай така людина не веде благочестивого життя. Вона буває агресивною, наляканою. Тобто дух виявляється не просто через напади та конвульсії, його вплив помітний у житті, у характері, у діях. І щоб побачити це, потрібен час для оцінювання плодів життя, реакцій, учинків тощо. Бо коли молитися за вигнання поспішно, не переконавшись, що людина справді одержима, це травмуватиме і її саму, і її близьких. Тож добре, коли є дар розпізнання духів. Хоча й тут треба бути доволі обережним та поміркованим.

Пригадую випадок, який трапився в Білорусі. Із 18-річною донькою одного дякона коїлося щось дуже дивне. Вона раптом ставала відстороненою, ніби впадала в ступор. Хоч була худенькою й високою, зростом десь під метр сімдесят, але коли ми стали молитися, у ній проявилася надзвичайна сила. Ми, двоє чоловіків, ухватили її за руки, а вона мало не підняла нас над землею. Ця надприродна сила свідчила, що через неї проявляється щось духовне.

Ще пригадую дівчинку 12-13 років. Батьки попросили помолитися за доньку, бо з нею щось відбувалося. Наприклад, якщо вона зачиняла двері й тримала за ручку, щоб до неї не ввійшли, ніхто не міг цю дверну ручку опустити. Коли ми стали молитися, дівчинка заговорила грубим чоловічим голосом. Це було явним проявом дії диявола.

І ще випадок. Якось, виходячи з дому молитви, я почув голос: «О, втікають!». Спочатку не міг зрозуміти, що відбувається, але бачу: дійсно, сестри швидко біжать від чоловіка, який підійшов до них. Коли я наблизився до нього, його голос змінився, зробився схожим на якийсь електронний. Я зрозумів, що з цим чоловіком щось не так і без впливу злих сил тут не обійшлося. Я не знав цього чоловіка, але він останнім часом приходив на зібрання і робив нам неприємності. І ось тим страшним голосом біс назвав своє ім'я і свій статус у демонічному світі. А тоді каже: «Я можу зробити, що хочу і з ким хочу!». На це я відповів: «Ти не можеш робити, що хочеш — в ім'я Ісуса Христа!». Поруч зі мною був ще один брат. Ми почали молитися, а того чоловіка стало ламати. Раптом він каже: «У тебе малувато віри!». А до брата: «А в тебе взагалі її нема!». Я зрозумів, що не варто на це вестися, тому сказав: «Якою б не була моя віра, в ім'я Ісуса вийди з цієї людини». І тоді цей чоловік побіг від нас. Через огорожу перестрибнув так, наче вона була заввишки 20 см — таким надприродним був цей стрибок.

Брат каже: «Ну, я й справді не мав віри, що ми щось зможемо зробити». Я відповів: «Не треба слухати диявола й вірити йому. Бо він зумисно

обманює нас». Диявол неправдомовець за своєю суттю. І знаю точно, що він не має такої влади над людьми, щоб чинити, що йому заманеться, бо Той, Хто в нас, сильніший за того, хто у світі. І ми повинні молитися, постити, зміцнитися у вірі, щоб отримати перемогу.

У нас був випадок, коли ми молилися два місяці за одного чоловіка, поки він не отримав звільнення. А за іншого молилися протягом року — і Бог його звільнив.

Протистаньте дияволу

Нині сатана ще з більшою жорстокістю діє на землі, знаючи про свій швидкий кінець. Він впливає на серця людей і через інтернет, і через безпечний спосіб життя, і безпосередньо промовляє у розум та серце людини. Слово Боже каже: «Пильнуйте, бо противник ваш диявол ходить, шукаючи, кого б поглинути».

Він обов'язково буде атакувати людей, які народжені згори, обрані Богом та сповнені Його Духом. Сам Христос був спокушуваний дияволом, перш ніж увійшов у найвідповідальніший етап Свого життя. І дуже важливо, як саме людина пройде цей період. Для того, щоб сатана не мав доступу до нас, ми маємо берегти себе відповідно до Слова Господнього — жити в Бозі й виконувати те, що Він сказав.

Звісно, атаки все одно будуть. Диявол може атакувати серце людини через думки. Іноді людині може приходити така думка, яка їй не властива. Тому важливо вміти розпізнавати вплив диявола, учитися відрізняти, яка думка приходить від сил зла, і протистояти їй словом Божим, як це робив Христос.

Господь каже: «Ніхто не зможе вас забрати з Моєї руки». Проте коли ми живемо безпечно, безплідно й не дбаємо про свій духовний стан, коли заходимо на територію диявола (тобто робимо те, від чого Господь нас застерігав), то сатана має до нас більший доступ і більше влади над нами. Недаремно сказано в Писанні, що блаженний муж, який не ходить за нечестивими порадами, не стоїть на грішному шляху й не перебуває в середовищі злих людей, а зростає в пізнанні Божого Слова.

Дуже часто атаки приходять тоді, коли людина пережила якийсь успіх, особливо в духовній праці. Ще диявол має доступ до людей, які нарікають, невдоволені, піддаються страху. Бо таким чином вони стають на його бік. Та коли людина протистоїть цьому, надіючись на Бога, то сатана відступає. Петро і Яків у своїх посланнях закликають підкоритися міцній Божій руці й протистояти дияволу, щоб він відійшов від нас. Це шлях до нашої перемоги.

Тож пильнуймо за собою, ревнуймо за Богом, будьмо готові відгукнутися на Божий поклик, бо життя на землі коротке — скоро прийде Господь. Тож треба бути готовим до зустрічі з Ним.

Василь Паламарчук.

Заступник старшого пресвітера Волинського об'єднання УЦХБС.

4 МОЛИТВИ ДЛЯ ЧИТАННЯ БІБЛІЇ

Коли ми відкриваємо свої Біблії для читання, ми ніколи не залишаємося на самоті. Святий Дух витає над словами Бога і перебуває в них, готовий збудити наші серця, провітати розум і спрямувати наші життя, і все це — для слави Христа (Ів. 16:14). Дух є вирішальним фактором у читанні Біблії, перетворюючи на надприродне те заняття, яке інакше залишалось б звичайним і рутинним, і роблячи абсолютно нерозумним читання та вивчення Біблії без молитви за наші очі, розум та серце.

Молитва — це розмова, але не та, яку починаємо ми. Першим говорить Бог. Його голос звучить у Писанні, в особистості та роботі Його Сина. І потім Він зупиняється, схилиється і прихилиє Своє вуха, щоб послухати нас. Коли наші очі зосереджені на Божих словах, Він також відкриває для нас Своє вуха.

Ось чотири вірші, якими можна молитися, розгортаючи Слово Боже.

«Відкрій мої очі, і хай чуда Закону Твого я побачу!»

(Пс. 119:18)

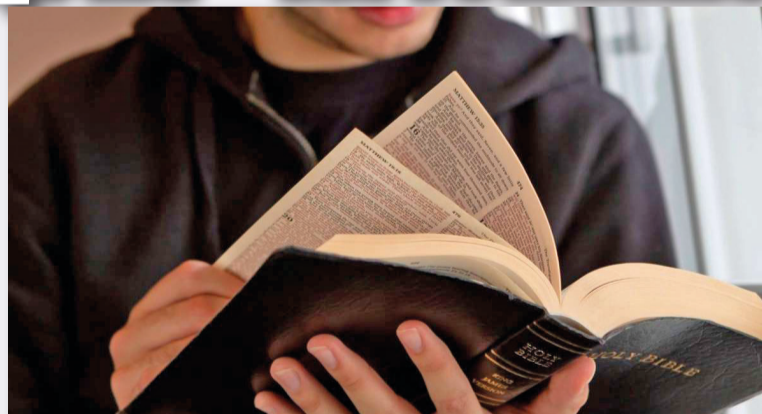
Ми просимо Бога відкрити наші духовні очі, щоб показати сяйво слави, яке ми не здатні побачити самостійно. Без Його допомоги ми — просто «душевні» люди зі звичайними очима. «Адже душевна людина не приймає того, що від Божого Духа, бо дари неї це безумство й вона не може цього зрозуміти, тому що це досліджується духовно» (1 Кор. 2:14). «Дивлячись, не бачать» — такими були

слова Ісуса про тих, хто бачив Його і Його вчення тільки природними очима, без провітницької роботи Духа (Мт. 13:13). Ось чому Павло молиться за християн: «Щоби Бог Господа нашого Ісуса Христа, Отець слави, дав вам Духа премудрості й відкриття для Його пізнання, просвітивши очі вашого серця» (Еф. 1:17-18).

Приєднайтесь до псаломспівця в молитві не просто про дар духовного зору, а й про дар, щоб бачити чудесні речі в Божому Слові. Чудо є чудовою протиотрутою, що не дає збиватися зі шляху. Люди, які культивують благоговіння, зберігають свої серця гарячими й м'якими і чинять опір спокусі охолонуту й відпасти.

«Ісусе, Сину Давидів, помилуй мене» (Лк. 18:38)

Доки наше життя триває, гріх перешкоджає будь-якій зустрічі з Богом у Його Слові. Ми щодня обманюємо очікування друзів і рідних, більше того, ми обманюємо очікування Бога. Тож коли беремо

до рук Боже Слово, буде доречно робити це зі смиренным благаанням скрушеної та убогої людини: «Боже, будь милосердний до мене, грішного!» (Лк. 18:13).

Читання Біблії щодня спонукує нас до того, щоб ми приймали свої поразки, по-новому каюлися і знову цілком і повністю покладалися на Його благодать. Молитва — це шлях до того, щоб залишатися в захваті від Його благодаті та плекати в собі дух істинного смирення.

Допоможи стати виконавцем Твого Слова (Як. 1:22)

Молімося, щоб Бог, відкривши наші очі до чудес і нагадавши про достатність Його благодаті, чинив реальні зміни у нашому житті. Попросімо Його дозволити

наслідно з Писання приносити справжні, помітні плоди у відсутніх діях нашої жертвовної любові щодо інших.

«Будьте виконавцями Слова, а не лише слухачами, які обманюють самих себе» (Як. 1:22). Нам не потрібно придумувати якийсь конкретний спосіб застосування з кожного уривка, але молімося про те, щоб Слово формувало, інформувало і спрямовувало наше практичне життя.

Просімо, щоб Він робив нас людьми, любов яких зростає, а не маліє, завдяки часу, присвяченому читанню та вивченню Його Слова.

Відкрій мені очі, щоб бачити Ісуса (Лк. 24:45)

Це ще один спосіб молитися Богові про те, щоб Він відкрив наші очі до чудес,

але тільки конкретніший. Діла Божі в Біблії піднімаються як прекрасні гірські хребти, але найвищою вершиною, що дає найвеличнішу перспективу, є особистість і діла Його Сина.

Як Сам Ісус навчав після Свого воскресіння, з усієї Біблії саме Він дає той універсальний ключ, що відкриває значення кожного уривка — кожної книги, кожного повороту подій, усієї історії. Спочатку «Він пояснив їм з усього Писання те, що стосувалося Його» (Лк. 24:27), потім навчив Своїх учнів, що «має збутися все написане про Мене і в Законі Мойсея, і в Пророків, і в Псалмах» (Лк. 24:44). І, роблячи це, «розкрив їм розум, щоби зрозуміли Писання» (Лк. 24:45).

Ціль читання і вивчення Біблії — пізнати Ісуса і насолоджуватися Ним. Це передчуття прийдешніх небесних насолод. «Вічне життя є те, щоби знали Тебе, єдиного істинного Бога, і Того, Кого Ти послав, — Ісуса Христа» (Ів. 17:3).

«Тож пізнаймо, намагаймося пізнати Господа» (Ос. 6:3).

«І взагалі, все визнаю за втрату, порівняно з величчю пізнання мого Господа Ісуса Христа» (Фил. 3:8).

Нехай наші очі будуть широко розплющені для Ісуса. Поки ми не побачимо, яким чином уривок Писання, який читаємо, співвідноситься з особистістю і працею Ісуса, ми ще не завершили найважливіший аспект свого читання.

Девід Метіс.

«ВЕЛИКИЙ ЖЕ ЗИСК ТО БЛАГОЧЕСТЯ ІЗ ЗАДОВОЛЕННЯМ» (1 ТИМ. 6:6)

Що таке благочестя? Це поняття характеризує різні сторони життєдіяльності людини, і коротко його можна визначити як християнський спосіб життя.

Апостол Павло, навчаючи Тимофія, говорить: «... цурайся нечистих та бабських байок, а вправляйся в благочесті. Бо вправа тілесна мало корисна, а благочестя корисне на все, бо має обітницю життя теперішнього та майбутнього» (1 Тим. 4:7-8).

До цього ж закликає й апостол Петро: «Тому докладіть до цього всю пильність і покажіть у вашій вірі чесноту, а в чесноті — пізнання, а в пізнанні — стримання, а в стриманні — терпеливість, а в терпеливості — благочестя, а в благочесті — братерство, а в братерстві — любов. Бо коли це в вас є та примножується, то воно зробить вас нелинівими, ані безплідними для пізнання Господа нашого Ісуса Христа» (2 Петр. 1:5-8).

Ми бачимо тут букет властивостей відродженої людини, а водночас і етапи духовного зросту. Причому межі цьому рухові вперед немає.

До цього опису християнських чеснот Господь додає ще одну важливу рису — задоволення (див. Євр. 13:5). Це обов'язкова риса християнського характеру — вміти задовольнятися тим, що маємо.

Задоволення — це позитивна реакція на ті чи інші явища. Обличчя задоволеної людини привітне, відкрите. З такою людиною завжди легко вирішувати різні питання. Натомість невдоволена людина сувора, замкнена, непривітна.

Невдоволення виникає через відсутність того, що хочеться мати. Але кожна незадоволена

людина може зробитись задоволеною, якщо згадає не те, чого в неї немає, а те, що в неї є. Зокрема, якщо вона здорова, має дах над головою і хліб на столі. Дехто волів би спати на соломі, лише б бути фізично здоровим. Багато людей сьогодні не знають, де заночувати.

У Біблії немало прикладів багатих, але невдоволених людей, і вдячних простих і бідних.

Згадаймо самарійського царя Ахава. Він мав усього надмір, але йому не давав спокою виноградник Навота, що межував з його палацом. І за порадою своєї дружини Єзавель він знищив Навота і заволодів його виноградником.

Ще один приклад — Гаман, права рука перського царя Ахашвероша. Маючи усе, він був украй незадоволений тим, що єврей Мордехай не кланяється йому. І хворе самолюбство привело його на шибеницю.

Іван Хреститель живе в пустині, ночує в печері; його їжа — сарана і дикий мед. Але він задоволений тим, що має. Він живе великою ідеєю Царства Божого.

Імператор Нерон має все, окрім спокою у своєму розкішному палаці. Апостол Павло побитий і вкинений до в'язниці, задоволений всім

і співає пісню хвали своєму Богові.

Бо джерело щастя — не поза нами, не навколо, а всередині нас. «Тільки від Бога чекай у мовчанні, о душе моя, від нього спасіння моє! Тільки він моя скеля й спасіння моє, він твердиня моя, тому не захитаюся дуже!» (Пс. 61:2-3).

Усім незадоволеним своїм життям варто було б час від часу побувати на цвинтарі, у місці мовчання. Цвинтар зриває всіх. Розуміючи це, апостол Павло сказав: «... бо для мене смерть — то надбання, а життя — то Христос». (Фил. 1:21). І ще він каже: «Не за нестатком кажу, бо навчився я бути задоволеним із того, що маю. Умію я й бути в упокоренні, умію бути й у достатку. Я привчився до всього й у всім: насичатися й голод терпіти, мати достаток і бути в недостатці. Я все можу в тім, хто мене підкріплює, — в Ісусі Христі» (Фил. 4:11-13).

Христос допомагає нам набути цю дорожню рису християнського характеру — задоволення тим, що в нас є. І слід за пророком Авакумом ми можемо сказати: «Коли б фігове дерево не зацвіло, і не було б урожаю в виноградниках, обманило зайняття оливкою, а поле їжі не вродило б, позникла отара з кошари і не стало б в оборах худоби, то я Господом тішитись буду й тоді, радітиму Богом спасіння свого. Бо Господь — моя сила» (Ав. 3:17-18).

Нарікання, ремствування і невдоволення можуть навчити розділити людину з Богом. Тому нехай радість спасіння завжди пломіє в наших серцях.

Олег Карпюк.

ЯК СТАТИ ЛІДЕРОМ?

Сьогодні немало християнських книжок, присвячених лідерству. Звісно, християнському. Однак Ісус Христос давно сказав, як стати справжнім лідером: «Князі народів панують над ними, і вельможі володіють ними. Не так буде у вас: але хто хоче між вами бути більшим, нехай буде вам слугою. І хто хоче між вами бути першим, нехай буде вам рабом. Так само Син Людський не для того прийшов, щоб йому служили, а щоб послужити і віддати душу своєю на спасіння багатьох» (Мт. 20:25-28).

Отже, головною ознакою християнського лідера є жертвове служіння ближнім. І тут мимоволі виникає питання: а про що, власне, йде мова в усіх тих друкованих працях на безліч сторінок, які присвячені темі християнського лідерства? І як звичайному християнину стати лідером серед людей невірних?

Певно, у творах присвячених християнському лідерству, ця тема не так вже часто згадується, бо, судячи зі змісту цих книг, у них йдеться про лідерство в Церкві, а не у світі.

Як же стати лідером для зовнішніх? Звісно, у біблійному розумінні. На це питання чудову відповідь подає Господь

Ісус Христос: «Ви — світло світу. Не може сховатися місто, яке стоїть на вершину гори. І не запалюють світильник, щоб поставити його під посудину, але на свічник, — і світить всім у домі. Так нехай сяє світло ваше перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла і прославляли Отця вашого Небесного» (Мт. 5:14-16).

З таким підходом навряд чи вдасться отримати хоча б якусь керівну посаду, проте «сіллю землі» (див. Мт. 5:13) точно можна стати.

«Сіллю», що не дасть зачати колективу, якому пощастило мати такого лідера. Навіть якщо він не займає жодної керівної посади.

God.in.ua.

ГРОМАДЯНИ НЕБЕСНОЇ КРАЇНИ — КОРИСНІ І КРАЇНИ ЗЕМНІЙ

Зустріч місіонерів з селянином в дорозі

«Отже, виправдавшись вірою, маємо мир з Богом через нашого Господа Ісуса Христа, через Якого ми вірою одержали доступ до тієї благодаті, в якій перебуваємо і хвалимося надією на Божу славу» (Рим. 5:1-2).

Людина віри виправдана — це минулий час. Ми виправдані завдяки жертві Господа Ісуса Христа. Нам подарована незаслужена милість — Божою благодаттю: отож ми, блудні й грішні сини й дочки, прощені і прийняті до Отцівського дому.

На підставі цього ми маємо мир з Богом — це теперішній час. Наявність миру — стосунків прийняття й любові з Богом не залежить ні від яких зовнішніх обставин.

Божий мир приносить в життя людини ідентичність синівства — ми Божі, ми

прийняті, ми вдома, ми розуміємо своє походження і майбутнє. А ще цей мир приносить цілісність — ми розуміємо сенс і ціну життя, розуміємо своє місце серед собі подібних.

Мир, який ми маємо з Богом, не залежить від зовнішніх обставин. Він залежить від нашої здатності «перебувати в благодаті» — тобто підтримання осмисленої розумової віри, яка прив'язана до Бога і Його Слова і залежна від Нього.

Ба більше, усе це дарує досвід впевненості у майбутньому — Божою славою чекає Божих синів і дочок. І це сильно змінює наш день, забирає страх за себе, звільнює для праці й турботи про інших, про добро для людей, міста, країни.

Боже оправдання, подарувавши цінності Божої родини, перетворює християнина на найдієвішу частку земного суспільства. Божі сини і дочки, громадяни Небесної країни, є корисними членами і земної.

ЗНАЧЕННЯ СТРАЖДАНЬ

«... Хвалимося надією на Божу славу. І не лише нею, а й хвалимося, коли страждаємо, знаючи, що страждання виробляє терпеливість, а терпеливість — досвід, а досвід — надію» (Рим. 5:2-4).

Я не пам'ятаю, коли я хвалився стражданнями. Не пам'ятаю, коли хвалився, що завдяки ворогу (росіянам) і війні в мене з'явилися різної сили й інтенсивності страждання, яких не було раніше (до 24 лютого 2022 року).

Ці страждання викликані, найімовірніше, величезною сумішшю окремих елементів нової (через російський напад) реальності: різних страхів (через життя рідних і власне існування країни), свідомого і підсвідомого переїмання безпекою, викликів непевності, погіршення здоров'я — і власного, і всіх навколо, страждань рідних і близьких, постійних новин про втрати захисників, і прохань молитися за воїнів...

Боляче споглядати, коли руйнуються сім'ї, коли хлопці й чоловіки зі страху мобілізації закриваються вдома чи, платячи хабарі, вирішують втікати...

Боляче, коли ворог цілить по черговій лікарні, торговому центрі, багатоповітряній й гинуть люди. Коли чути від військових про їхні проблеми через самодурство командирів і піяцтво.

Боляче, коли люди, наділені владою, буквально наживаються «на крові»: грабують бюджет, військових у час війни і загального зубожіння.

Цей весь тиск, помножений на місяці і роки, яким не видно кінця, на глибинному рівні зачіпає дух, душу, тіло — страждання зачіпає нас всебічно...

Хвалитися — це насамперед собі самому відзначити їх (страждань) наявність і перебіг як факт, як те, що неможливо уникнути.

Хвалитися — це дякувати Богові за те, що Він поряд і підтримує, що Він добре знає, що таке страждання, і розділяє їх із нами.

Хвалитися — це не втікати від реальності, а визнавати її і приймати як Божий допуск, який, як би криво це не звучало, має добру дію для нас.

Ні, страждання — це не добро, воно є наслідком гріха і зла, які з гріхопадінням прийшли у світ. Але неймовірність Божої благодаті в тому і полягає, що для людей віри вона здатна зло трансформувати у працю над характером, у працю боротьби зі спокусами і гріхами (1 Петр. 4:1), сприяти зростанню надії.

Недарма Василій Великий (330-379 від Р. Х.) писав: «Для добре підготовлених страждання — немов їжа і вправа для атлетів. Того, хто бере участь у змаганні, вони ведуть до здобуття слави. Коли нас паплюжать, ми благословляємо; коли проклинають — благаємо; коли мучать — дякуємо; піддають стражданням — хвалимося стражданнями».

Отже, найперший корисний результат тривалого прийняття і перенесення страждання — це здобуття терпеливості.

Терпеливість — це властивість характеру (рідше вроджена, частіше — розвинена з відродженням духа) не квапитися з реакцією на все некомфортне: слова, вчинки, ситуації, події...

На жаль, чимало віруючих дуже би

хотіли мати більше терпеливості і навіть часом просять її у Господа. А коли Він допускає страждання... — починають нарікати і просити припинення.

Розуміння духовних процесів і Божих задумів дарує мудрість, з якою приходиться правильно ставлення до страждань. Тому прийняття і побожне життя, праця у час страждання допомагають розвивати такий цінний для духовного життя плід Духа, як терпеливість.

Своєю чергою, здатність терпеливо переносити різні негаразди загартує мозок, даючи усвідомити, що не варто поспішати з оцінкою дійсності і не варто через найгірші повороти теперішнього ставити хрест на майбутньому.

Це досвід, який наша внутрішня людина здобуває, засвоївши терпеливе перенесення поточних негараздів.

Це досвід того, що Господь не залишає у важкий час, що життя не завершується з черговою трагедією, що якщо я живий, то Господь має для мене і мету, і справу.

І це ще не вся користь страждань — вони причетні до плекання надії...

Микола Романюк.
Пастор.

№ 9 (240) Виходить щомісяця
ВЕРЕСЕНЬ 2024 р.

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Тарас Пришляк.

Газета віддрукована у видавничстві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р UA 69305299000026001025500907,
«ПриватБанк», МФО 336677, код 20559726